FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 452 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
3. februar 2012.

U SMIRAJ DANA

★DOK HOLIDEJ★

452

Frenk Larami

U SMIRAJ DANA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
Dok Holidej
Broj 452

Direktor
Vladimir Novaković

Odgovorni urednik
Viktorija Draginčić

Naslov originala
Frank Laramy
AT DAWN

Recenzija i adaptacija
Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane
Branislav Kerac

Ilustracija
Branislav Kerac
Branislav Perković

Tehnički urednik
Franjo Varga

Štampa: 25. I 2012.
Tržište: 3. II 2012.

CIP–Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82–31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija Draginčić. – 1972, br. 1 –. – Novi Sad: Marketprint, 1972–, –21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.
ISSN 0353–0000

COBISS. SR–ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)
Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54
Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd
Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić
Naslov originala: Frank Laramy – AT DAWN
Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić
Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Pre šest meseci je Džerald Kastro svom nekadašnjem prijatelju i šefu koji je ležao na samrti, dao svečano obećanje da će brinuti o njegovom sinu i postupati s njim kao sa svojim rođenim. Bilo je to kada je Gregor Zambrano, vođa razbojnika, napuštao ovaj svet na krajnje neslavan način. Umro je od ujeda zvečarke.

Sada, pola godine kasnije, melez Džerald Kastro odlučio je da pogazi datu reč. Nameravao je da Pabla, sina njegovog nekadašnjeg prijatelja, pošalje u pakao. Stajao je na putu ostvarenja planova koji su on i njegovi desperadosi skovali.

Pablo je morao umreti, a neko je morao da ispali sudbonosni hitac. On, Džerald Kastro, bio je novi vođa, pa je to bio upravo njegov zadatak. Uz to, Kastro nije bio sujeveran pa nije ni zazirao od osvete mrtvog čoveka koja bi došla iz zagrobnog života.

Zategao je uzde svog belca i pogledao oko sebe. Prvo je upravio oči prema nebu i horizontu obojenim jarkocrvenim prugama, zatim osmotrio svoje ljude otupele od umora na iznurenim konjima. Znali su da neće stići na vreme u okolinu Forest Hila, jer moraju da vuku sobom teško ranjenog Pabla. Najzad je pogledao i Pabla Zambrana, mladog Meksikanca. Sa dva metka u trbuhu mogao je još da se drži na leđima konja, jer su mu noge bile vezane ispod životinje.

Pabla su razdirali pakleni bolovi. Oči su mu bile duboko upale u duplje, a lice je bilo bledo i izobličeno. Već ceo jedan dan je iskašljavao krv. To što je uopšte još bio živ, bilo je pravo čudo.

Mladić je predstavljao teret za sve njih. Dan ranije je rekao da ga ne treba čekati niti se obazirati, on će već naći put do Forest Hila i stići tamo. Verovatno je bio ubeđen da će uspeti. No i slep čovek je mogao da utvrdi da živ do tog grada ne može stići.

Kada je Džerald Kastro priterao svog belca uz Pablovog konja, mladi Meksikanac posle nekoliko sati prvi put podiže pogled. Za trenutak mu oči postadoše bistre i svetle. Teško ranjeni mladić je osetio instinktivno da kraj njega jaše dželat. Niko od ljudi koji su još do pre pola godine jahali pod vođstvom mladićevog oca, sada neće ni prstom mrdnuti da mu pomogne. Naprotiv. Hteli su da ga se oslobode da bi neometano i brže grabili svojim putem. Sve je to prošlo kroz mladićevu glavu. Bio je svestan bezizlaznosti situacije i nemilosrdnosti ljudi s kojima je uz oca i on delio život.

Pablo Zambrano pogleda krupnog, tamnokosog čoveka kraj sebe i odmahnu glavom.

– Ti misliš da neću uspeti, zar ne? – upitao je žustro.

Džerald Kastro široko razvuče usta pokazujući svoje snažne žućkaste zube kao u divlje zveri. Slegnuo je ramenima.

– Iskreno rečeno, Pablo, ne možeš uspeti. I ostali ljudi misle to isto.

Pablo Zambrano je drhtao. Ovog puta ne od groznice nego od smrtnog straha.

– Tako je to na ovom svetu, Pablo – zaključio je Kastro. – Samo najjači opstaju...

Pablo nije hteo da umre. Ne ovde i ne sada. I nikako od metka koji mu je Kastro namenio. Zaboravio je bol koji ga je razdirao besneći u njegovoj utrobi. Podozrivo je posmatrao novog vođu bande. Baš u trenutku kada je ovaj ležerno izvukao revolver iz futrole, Pablo potera svog konja. Ljudi koje još do pre nekoliko dana smatrao svojim prijateljima, zatvoriše mu prolaz s obe strane. Sada mu je pogled obuhvatao samo odbojna lica. Prijateljstvo nije više imalo nikakvog značaja kada se radilo o velikom plenu. A do njega se može doći samo ukoliko ljudi u određeno vreme stignu u okolinu Forest Hila, pre manjeg odreda američke konjice koja je prenosila zarade i oružje u Fort Vort.

Ranjeni mladić je okrenuo konja udesno i nagnuo se duboko na vrat životinje. Do ivice zaravni kojom su sada jahali, bilo je još dvadeset koraka. Iza toga je zjapila provalija. Nije poznavao ovaj kraj koji se graničio sa indijanskom teritorijom. I naravno, nije mogao da baci pogled u provaliju, pa tako nije ni znao koliko je duboka.

Sledili su ga divlji povici Džeralda Kastra. Pablo nije razumeo šta mu dovikuje ovaj čovek široka lica unakaženog ožiljcima. Mislio je, uostalom, samo na to da ima izbor između sigurne smrti ako ga stigne Džeraldov metak i majušne šanse da preživi ako se zajedno sa konjem sunovrati u provaliju.

Odjeknuše dva pucnja. Jedan metak je zakačio rukav Pablove košulje, a drugi ga pogodio u rame i pritisnuo još niže uz vrat konja. Onda je čuo žestoku psovku i topot kopita konja na kojem je vođa bande krenuo za njim.

Trenutak kasnije se pred mladim Meksikancem otvorio pakao. Više uopšte nije pokušavao da promeni sudbinu. Predao joj se. Za njega povratka nije bilo. Odlučio se za skok u neizvesno. Sunovrat u dubinu doživeo je kao beskrajno dug, nežan let. Onda je osetio žestog udarac i izgubio svest.

* * *

Više od pola dana Dok Holidej je krstario indijanskom teritorijom. Svakog trenutka ga je mogao pogoditi strela ili metak iz zasede, a da čak ne primeti ni senku pritajenog strelca. Međutim, ovaj je put bio najkraći i najbrži do Forest Hila. Nervi su mu

bili krajnje napeti. Iz časa u čas su mu se sklapale oči. Najradije bi sišao tako umoran s leđa svog vernog Miga i potražio senku neke nagnute stene i legao da spava.

Sve dok je sunce obasjavalo kameniti predeo, to sebi nije smeo priuštiti. Možda kasnije, kada bude pao mrak. Indijanci ga do sada nisu napali. Ako ne budu do smiraja dana, sigurno neće ni tokom noći. No, dok sunce zamakne iza stenovitih planina, proćiće još puna dva sata; a za to vreme...

Dokovo lice je bilo kao sprženo iako je imao svoj „kalifornija" šešir sa širokim obodom, a i oči su ga bolele. Uz to mu je konj bio do te mere iscrpljen da je jedva pomerao noge. Kada bi se sada Indijanci pojavili, nikako im ne bi mogao umaći. Brižljivo je opipao čuturu pričvršćenu za sedlo. Čak veoma oprezno, smatrajući da ga Indijanci posmatraju. Nije mogao da ih vidi, ali je znao da su tu. Svaki nagli, odsečan pokret mogao bi se tumačiti pogrešno, pa tako postati poslednji pokret u njegovom životu.

Otpio je jedan gutljaj. Vode je imao dovoljno. Tokom sledećeg predaha mogao bi napojiti i konja koji je bio iscrpljen i žedan koliko i njegov jahač.

„Vinčesterka" mu je ležala preko sedla a lekarska torba okačena sa strane sedla. Žmirkajući, pretraživao je pogledom okolinu i obronke stenovitih planina. Nigde ni jedne senke. Jedini zvuk bio je odjek kopita njegovog konja, koji je višestruko odjekivao.

Prividni mir je vladao oko Doka, ali on nije gajio iluzije. Prolazili su minuti koji su se Džordžijancu činili kao sati. Otkrio je prve tamne mrlje na horizontu koji je do tada bio jarkocrvene boje. Nešto kasnije, primetio je uzane krugove koje su svojim letom obrazovali lešinari. Krugovi su bivali sve uži i sve niži. Lešinari na nebu bile su vesnici smrti.

No, dok još kruže, znači da život postoji. Tek kada se iz visine obruše dole, smrt je dobila bitku.

Holidej je pustio Miga da ide željenim tempom. Iako se svom snagom borio protiv umora, ipak je zadremao. Jasan zvuk nalik na kopanje trgnu ga iz polusna. Instinktivno je potražio „vinčesterku" ispred sebe, ali ga zvižduk i šištanje sprečiše tome.

Ugledao ih je. Visoke, vitke ratnike sa žutim šarama na licu i poprsju. Visoko uspravljeni, sedeli su na leđima ponija. Tamna, duga kosa dopirala im je do snažnih mišićavih ramena. Neki od njih su nosili crvene trake na čelu. Ostali su zadenuli pera u kosu. Gledali su ga netremice. U njihovim tamnim očima se nije mogla primetiti ni iskra prijateljstva. Izrazi lica su im bili mračni, zatvoreni. U stvari, nije se moglo otkriti ni da su prijateljski ni neprijateljski raspoloženi, a još manje šta smeraju. Holidejev umor je bio kao rukom odnesen. Naglim pokretom uzda, zaustavio je konja u mestu. Pogledom je tražio neku šansu da se izvuče, bilo kakvu, ali je nije video.

Ako bi se bilo šta dogodilo, Dok je u najboljem slučaju mogao da likvidira nekoliko crvenokožaca i povede ih sobom na put u večna lovišta. Upravio je pogled na jednog visokog, još uvek prilično mladog Indijanca, kome su u crvenu traku na čelu bila zadenuta dva pera. Desna ruka mu je stezala kićeno ukrašeno ratnu sekiru, dok je levom rukom držao „vinčesterku", čija je cev bila uperena u Dokove grudi.

Džordžijanac je ćutao izdržavajući prodoran pogled Indijančevih očiju. Uostalom, poglavica je bio taj koji je trebalo da se oglasi prvi. To je običaj nalagao.

– Ti si na našoj zemlji!

Doku se činilo da je prošla čitava večnost. Klimnuo je glavom potvrdno. I njegov se kažiprst našao na okidaču „vinčesterke" dok je cev bila upravljena u poglavičine grudi.

– Do sada Kadu Indijanci nisu imali ništa protiv da neko s miroljubivim namerama prelazi preko njihove teritorije – kazao je.

– Oni drugi bledoliki su izabrali put preko planinskog venca. Oni drugi bledoliki!

Mladi poglavica je mogao govoriti samo o Džeraldu Kastru i njegovim desperadosima. Pre dva dana je Dok izgubio tragove bandita. Međutim, bio je uveren da zna kuda su naumili. Sve je ukazivalo na to da su krenuli u Forest Hil. To je bio omanji grad van glavnog puta koje se bezmalo graničilo sa indijanskom teritorijom.

– Ti ne pripadaš tim ljudima!

Dok odmahnu glavom. Mora da se nešto dogodilo između Kastrovih bandita i Čejena.

– Ti tražiš one ljude. Ti si lovac na ljude?!

Ovog puta je Džodžijanac potvrdno klimnuo glavom. Prvi put se na bojom ukrašenom licu indijanskog poglavice nešto pokrenulo.

– Oni su upucali tri moja ratnika i sami izgubili dvojicu svojih ljudi, pre nego su se povukli u planine.

– Vi ste ih sve vreme posmatrali?

– Do pre nekoliko sati. Posle toga su odjahali sa našeg područja. Bili su lukaviji od tebe.

To baš nije zvučalo ohrabrujuće. Naprotiv. Tri ratnika su ubijena. Nije ni čudo što su Kadu indijanci želeli osvetu. To će osetiti svako ko im bude preprečio put.

Holidej podiže levu ruku. Pokazao je prema grabljivicama koje su još uvek kružile osvetljene rumenilom smiraja

– Ovim putem mogu verovatno da stignem razbojnike – kazao je tiho.

– Jašu u Forest Hil.

– Isto kao i plavokaputaši koji dolaze sa istoka i nameravaju da idu u Fort Vort!

Klimnuo je glavom, iako je ovo plavokaputašima za njega bilo novost. Pritom se pitao zbog čega Džerald Kastro ide upravo tim putem kojim će se neminovno sudariti sa vojnicima. Do sada je Kastro sa svojim banditima negde napao i odmah pokušavao da se pritaji i sakrije. Važio je kao čovek koji se užasava svakog rizika. Sada,

međutim, izgleda da želi direktan sukob s vojskom.

– Ti ne nosiš zvezdu, bledoliki – zaključi poglavica posle izvesnog vremena. – Šta onda hoćeš od onoga meleza i njegovih razbojnika?

– Želim da razbijem njegovu bandu, a Kastra da izvedem pred sud – kazao je Holidej iskreno. – Oni su ubili tri tvoja ratnika, a prilikom prepada u Mensfildu su ubili dva bankarska činovnika, jednu ženu i jedno malo dete!

Poglavica nabra čelo.

– Zbog čega ih pratiš sâm? Zar se drugi bledoliki boje?

– Ponekad sam čovek može više da postigne od celog puka – uzvratio je.

– Možda ako ima prijatelje.

Holidej nabra obrve.

– Prijatelji se mogu naći uz put.

Poglavica pokaza u pravcu severa gde su krugovi koje su obrazovale grabljivice bivali sve uži. Izgledalo je kao da će se svakog časa sunovratiti u dubinu.

– Oni su pucali na jednog mladog Meksikanca. On se namerno bacio u provaliju kanjona i leži dole više mrtav nego živ. Možda je on taj jedan prijatelj koji će ti biti potreban.

To više nije zvučalo neprijateljski, ali je isto tako bilo daleko od davanja slobode. Poglavica pritera svog ponija uz Dokovog, takođe indijanskog konja, crno – belog Miga. Ponovo ga je posmatrao podozrivo.

– Ne izgledaš kao čovek koji protiv bande ubica ima neku šansu – kazao je tiho. – Ako se još budeš zadržavao s jednim Meksikancem na samrti kojeg upravo nestrpljivo čekaju one grabljivice, onda su ti šanse još manje.

– Prevalio sam dug i iscrpljujući put – kazao je Dok. – Znam koji je cilj Kastrovih bandita pa ću ih stići prečicom i tako dati sebi još malo vremena.

– Koliko vremena?

– Ovu noć i možda sledeći dan.

Poglavica sa crvenom trakom u koju su bila zadenuta dva pera okrenu se prema svojim ćutljivim ratnicima. Govorio im je nešto na njihovom jeziku on nije mogao razumeti. Razgovor je trajao nekoliko minuta i delovao na čas ozbiljno i tiho, a onda postajao glasniji i zvučao neprijateljski.

– Kada sunce sutra dostigne istu tačku koju sada ima, a ti se još budeš nalazio na našoj teritoriji, bićeš mrtav!

Svaki odgovor bi bio suvišan.

Odlučnim, gotovo divljim trzajem poglavica okrenu svog ponija i odjaha. Ratnici su ga sledili. Holidej se zagledao u oblak prašine koji su Indijanci uzvitlali. Još uvek nije verovao u primirje. Nekoliko minuta je sedeo nepomičan na leđima svog riđana, ali se ništa nije dogodilo. Kadu su iščezli do daljeg. U svakom slučaju, povukli su se dovoljno daleko da ih on nije mogao videti. No jedno je sigurno, do sutra uveče će motriti na njega.

Blagim pritiskom u slabine, poterao je svog konja. Podigao je pogled prema nebu i orijentisao se prema krugovima grabljivaca. Jahao je ceo sat, što je u ovim krajevima bilo mnogo, jer se mrak spuštao naglo. Put pred

njim se jedva nazirao pa je prepustio vođstvo instinktu svog konja koji je pažljivo spuštao kopita na kamenito tle. Začuo je tiho jecanje koje kao da je dolazilo iz stena. Povukao je uzde i usporio Migov hod. Napregnuto je osluškivao u mrak koji je bacao duboke senke na ovaj planinski predeo. Još dva, tri puta je čuo tiho jecanje koje se sve manje razbiralo. Kao da je povređeni gubio snagu.

Holidej je kliznuo sa konja i da bi ga umirio, stavio mu ruku na nozdrve i milovao ga po grivi. Orjentisao se prema jecanju i pipajući se kretao između okomitih stena. Za trenutak je pogledao na gore. Na kraju okomitih stena moglo se videti samo do jedne zaravni. Naravno, izlaz je bio mnogo viši, odnosno početak kamene provalije. Ako je čovek preživeo pad, onda je to samo zbog toga što je prvo tresnuo o zaravan. Odande je mogao bezmalo bezbedno da stigne do dna kanjona. Jecanje se opet čulo. Ne, to nije bilo jecanje, nego grebanje mamuzama po stenju.

Holidej zastade. Osluškivao je napregnuto. Indijanci su pominjali samo teško ranjenog Meksikanca. O drugoj osobi nije bilo reči. Pažljivo je opipao nisko obešeni „kolt". „Vinčesterka" bi mu ovde samo otežavala uspinjanje. Nije još ni uspeo da izvuče „kolt", kada neko iza njega škljocnu revolverom. Tik iza njega!

Naglo se okrenu i ugledao svetlu senku nečijeg lica. Tada nešto polete prema njemu, pogodi ga u glavu i obori onesvešćenog na tle.

II

Valdo Ventana, desna ruka vođe bande Kastra i njegov zamenik, pokaza na okrugli ispust između okomitih stena. Svuda oko tog ispusta podizala su se kamena brda i zatvarala vidik. Nebom su plovili oblaci, pa se mesečina kroz njih s mukom probijala.

– Ljudima je potreban odmor – kazao je mršav čovek šiljatog lica. Bio je viši od svog vođe za pola glave i sigurno bar dvadeset kilograma lakši od njega. Glas mu je bio veoma dubok što se nije moglo očekivati, jer nije bio naročito plećat.

Džerald Kastro zaustavi belca i ispitivački osmotri svoje ljude. Bila je to, u stvari, jedna gomila koja može da izazove sažaljenje. Gledajući ih takve, teško bi se moglo poverovati da će pobediti u borbi sa konjičkim odredom američke vojske.

Naravno, i Kastro je znao da je ljudima odmor više nego potreban. Možda je i sâm izabrao za počinak ovo mesto na koje mu je Ventana skrenuo pažnju. Međutim, neizmerno mu je smetalo što ga je njegov zamenik ponovo preduhitrio. Još tada, kada je Gregor Zambrano bio živ, Ventana je zauzimao položaj drugog čoveka. Možda je tada gajio nade da će posle Zambranijeve smrti preuzeti vođstvo bande. No posle ujeda zmije, u poslednjim trenucima života, Zambrano je mislio samo još na dobrobit svog sina, Pabla.

Kastro ukloni dugu čekinjastu kosu s lica. Kada bi skinuo šešir i pokazao svoju dugu crnu kosu i profil, moglo bi se odmah primetiti da je melez. U njegovim venama tekla je indijanska krv. Krv Meskaleros indijanaca, kako je sam Kastro tvrdio, iako nije imao pouzdane dokaze za to.

– Sjašite!

Glas vođe bande grmeo je kroz usamljeni brdoviti predeo narušavajući tišinu, a onda se obratio Valdu Ventani.

– Ti ćeš rasporediti straže, Teksašanine!

Bilo je to samo maltretiranje, ništa drugo. U ovaj, od Boga zaboravljeni kraj koji su napustili i lisice i zečevi, niko ne bi po slobodnoj volji došao. To je bilo predvorje pakla u kojem se preko dana sve topilo, a noću mrzlo.

Valdo Ventana siđe sa svog šarca i pogladi ga da bi ga umirio. Šarac je bio poklon od umrlog vođe Zambranja, jer mu je ranije jednom prilikom spasao život. Kada je to bilo i kako se sve odigralo, više se ni sâm Ventana nije mogao setiti. On je bio Teksašanin škrt na rečima, koji svega što se zbilo nije mogao da se seti ili pak nije hteo. Sada se zamišljeno češkao po glavi i pogledao ispod oka Džeralda Kastra.

– Svakom čoveku je odmor potreban – kazao je tiho. Stajali su po strani pa ih ljudi nisu mogli čuti. Na putu dovde nisam video čak ni izgladnelog kojota, Džeralde. Nije nam, do đavola, potrebna straža!

Džerald Kastro se prope na vrhove prstiju. Isturio je krupnu glavu napred. Lica dvojice, tako različitih ljudi bila su sada veoma blizu. Mogli su da osete jedno drugom dah.

– Zar si u međuvremenu zaboravio ko ovde izdaje naređenja?

Valdo Ventana odmahnu glavom.

– Ti si šef – odgovorio je. – Ja sam tvoj zamenik. Dobar šef, međutim, ne donosi odluke sâm nego sasluša i svog zamenika. I nemoj me zvati Teksašanine, ako nećeš da ja tebi kažem „melezu"!

Džerald Kastro se isceri.

– Ja sam ponosan na to što sam „Meskaleros" – kazao je, što po svemu sudeći, uopšte nije bila istina. Neki od onih koji su se usudili da ga nazivaju „melezom" gledali su u travu, ali ispod zemlje.

– Okej, melezu! – kazao je Ventana tiho. – Ljudi će se odmoriti. I to svi! Ako ti po svaku cenu hoćeš da imaš stražu, onda ćemo se ti i ja smenjivati.

– Ja sam šef – insistirao je Kastro.

– Svakako – složio se Ventana. – Ali bez ljudi si samo jedan „bedni melez".

Kastro ustuknu korak unazad spreman da potegne svoj „kolt".

Valdo Ventana ostade da stoji. Nijedan mišić na njegovom mršavom licu nije se pomerio. Oči su mu i dalje bile poluzatvorene.

– Dobro znaš da mi time činiš uslugu, „melezu" – kazao je mirno.

– Pre nego što tu pucaljku izvučeš, izbušiću u tebi tri rupe. I još nešto bi trebalo da znaš pre nego što učiniš neku glupost: ovi ljudi te se možda

boje, ali ih nije briga za tebe. Neće te čak ni sahraniti pre nego što mi se priključe. Ona stvar sa Pablom nije bila dobra. Ljudi su se inače držali mirno, ali sam video izraze njihovih lica. Mnogih od njih. Znam, to je bilo potrebno, i da sam bio na tvom mestu, učinio bih isto. Uprkos tome, to nije bilo dobro. Ljudi su voleli Pabla isto kao i Gregora, njegovog oca. Da nije prokletog novca i oružja koji hoćemo da prigrabimo, oni bi Pabla, ako je potrebno, nosili na kraj sveta do nekog doktora.

Kastro je svoje snažno poprsje držao i dalje nagnuto napred.

– Zbog čega mi sve to pričaš, „Teksašaninu"?

– Zbog toga što hoću da stvari između nas budu jasne, „melezu". Ti si šef i držiš u svojim rukama komandu. Ali ne tako kako bi ti to voleo da bude. Ljudi bi mogli da misle da ti sve odluke donosiš sâm pa da te, prema tome, vole ili mrze. Ali ja sam tvoj zamenik i savetodavac, kao što sam bio zamenik i savetodavac Gregoru Zambranu. Važne odluke smo donosili zajedno.

– A šta ako se ja ne složim s tim da uz sebe imam ravnopravnog čoveka?

– Tada ćeš morati da sačekaš pogodan trenutak.

– Šta time hoćeš da kažeš, „Teks"?

– Time hoću da kažem da ćeš morati da sačekaš da bi ispalio nekoliko hitaca u leđa... Nekoliko, tvrdim, jer jednim jedinim ne možeš srediti čoveka iz Teksasa!

Kastro je hteo da kaže još nešto, ali Ventana obode svog šarca i udalji se u pravcu ljudi koji su se smlaćeni od umora sručili na kamenu zaravan.

– Prvo namirite konje, pasji sinovi! – vikao je Ventana. – Možemo se odreći nekolicine vas, ali nekoliko konja manje bi za nas značilo propast!

Valdo Ventana kao prvi krenu prema prvom izvoru.

Voda je izbijala iz stena i sakupljala se u jednoj udoljici izdubljenoj u kamenitom tlu obrazujući jezerce. Dovoljno duboko da se u njemu moglo čak i kupati. Ali Ventana nije hteo da na to prinudi ljude. Sve dok budu dobro obavljali svoje zadatke mogu, što se Ventane tiče, smrdeti kao tvorovi.

Kasnije je odveo šarca u duboku senku jedne kao nastrešnica nadnesene stene, odmotao ćebe i legaona njega. Nekoliko trenutaka kasnije, nad njega se nadnela senka Džeralda Kastra. Posle oštre rasprave vođa bande kao da se urazumio.

– Mi se baš mnogo ne „mirišemo", Teksašaninu – kazao je tiho. – Još ovaj jedan posao, pa da se rastanemo u miru. O kej?

– To je zaista odličan predlog, melezu – odgovori Ventana i zatvori oči.

* * *

Oblaci su se povlačili prema istoku. Nad brdima se nalazila blistava kugla divnog punog meseca.

Holidej otvori oči. Pakleni bol prolete mu kao sečivo kroz mozak. Ječeći se okrenuo na stranu. Desnom rukom

je opipavao glavu na kojoj je izrasla ogromna čvoruga. Onda je ugledao mladu ženu. Klečala je pored stene na koju je bila naslonjena njena „vinčesterka". Žuta kožna suknja podigla se visoko uz njene divne noge. Crne čizme sa mamuzama dopirale su joj do kolena. Duga kosa, crna kao ugalj, dopirala je u krupnim uvojcima do njenih izrazito ravnih ramena. Lice joj je bilo lepo, finih crta i sa velikim, tamnim očima. Disala je teško, pa su se ispod crvene bluze bujne grudi podizale i spuštale.

Holidej se delimično uspravi, a lepa crnokosa devojka se istog časa maši „vinčesterke". Prst joj se zgrčio na obaraču.

Holidej podiže desnu ruku i skloni kosu sa čela. – Ovo je Indijanska teritorija – rekao je gotovo šapatom. – Zbog toga što je tako, ti sad nisi pucala na mene. Znaš da bi te oni našli.

Crnokosa devojka izreče tiho kletvu i ispusti cev „vinčesterke".

– Ko si ti?

– Dok Holidej – uzvrati Džordžijanac.

– Ja sam Karmen Duarte.

Zvučalo je tako da je svaki komentar suvišan i da to ime moraju znati svi. Holidej ga do tada, međutim, nije čuo. Slegnuo je ramenima. Iskreno rečeno, lepotica ga u ovom trenutku nije zanimala, iako nije bio ženomrzac. Mislio je intenzivno na teško povređenog Meksikanca o kome su mu pričali Indijanci.

Ustao je, a Karmen Duarte nije pokušala da ga spreči u tome. Na neki način je u međuvremenu shvatila da joj od ovog neznanca ne preti opasnost.

– Gde je on? – upitao je.

Crnokosa lepotica se odvojila od stena, prošlo mimo njega i krenula u mrak. Brzo se uputio za njom da je ne bi ispustio iz vida. Put je obrazovao neku vrstu savijenog lakta. Kraj njega je ležao leš konja slomljenih zglobova. Dvadeset koraka dalje, nalazila se jedva primetna pećina u sivom kamenom zidu.

Karmen Duarte stade ispred nje.

– Otkud znaš za njega?

Čuo se tihi glas iz pećine, a Karmen ga pogleda podozrivo.

– Od indijanskog poglavice – odgovori Holidej. – Naleteo sam na „crvene ratnike". Nemoj me pitati zbog čega mi nisu skinuli skalp. Ne znam ni sâm. Ali, po svemu sudeći, dopalo im se što progonim ljude koji su ubili trojicu njihovih ratnika, a onda napustili indijansku teritoriju.

– Džerald Kastro i njegovi razbojnici!

Holidej potvrdi.

– Stigao sam dan posle posete Džeraldove bande Mensfildu. Činovnike banke koje su poubijali su već bili sahranili.Video sam mrtvu ženu i dete mog prijatelja, kojeg su još pre nekoliko godina ubili neki drugi banditi prilikom napada na poštansku kočiju. A krenuo prema meni jer je trebalo da se sretnemo u San Antoniju. Šerif nije bio spreman da goni razbojnike dalje

van teritorije za koju je nadležan, a u blizini nije bilo saveznog šerifa. Prema tome, ja sam krenuo za njima.

Karmen Duarte pokaza prema pećini.

– Tamo je jedan od Kastrovih razbojnika.

Trebalo je da zvuči oštro, ali nije. Na neki način je izgleda osećala sažaljenje prema mladom Meksikancu, iako je znala da je bio u Mensfildu kada su razbojnici ubili četiri osobe, pa čak i jedno malo dete.

– „Zakačio" je to u Mensfildu. Ima dva metka u trbuhu. Treći mu se zario u rame. To je Pablo Zambrano, sin nekadašnjeg vođe bande.

Holidej uđe u pećinu pošto mu je Karmen oslobodila prolaz. Mrak je bio tako gust da je mogao nazirati samo senke i onda kada su mu se oči navikle na tamu.

– Idi po moju torbu od zmijske kože, okačena je o sedlo na mom konju. Desno od pećine je jedan suvi grm. Donesi i granje da ovde zapalimo vatru.

Karmen Duarte je oklevala.

– Indijanci su mi ostavili vremena do sutra uveče. To je rok do kojeg moram napustiti njihovu teritoriju. Ako se posle toga budemo zadržali na njoj, sigurno će preduzeti nešto.

Crnokosa devojka nestade u mraku. Holidej se približio mladom Meksikancu koji je ležao zgrčen i ječao jedva čujno.

Meksikančev odgovor na pitanje može li razumeti Holideja, bilo je samo glasnije jecanje.

– Kastro i njegovi razbojnici su odjahali u Forest Hil, zar ne?

Ponovo jecanje koje nije moralo značiti potvrdan odgovor. Dodirnuo je mladićevo čelo obliveno znojem. Bilo je užareno od groznice.

Karmen se vratila u pećinu sa Holidejevom torbom i naramkom suvih grana. Složila ih je kraj samog ulaza u pećinu da vetar ne bi unosio dim unutra, nego ga razvejavao napolje. Za nekoliko trenutaka se vatra rasplamsala. Sada je Holidej mogao bolje da osmotri mladog Meksikanca. Pablo Zambrano je u stvari trebalo da bude mrtav. Sâm đavo zna šta ga je održavalo u životu. Kosti su mu bile polomljene, dva metka su mu se zarila u trbuh, a treći u rame. I po očima duboko usađenim u duplje, videlo se da je u groznici. Usne su mu bile ispucane. Pri padu je izbio i nekoliko zuba. Inače, Holidej je u svom životu video mnoge teško povređene i unakažene ljude. Međutim, na to se nikada nije mogao naviknuti. Uvek je za njega predstavljalo šok da vidi čoveka koji toliko pati.

Karmen Duarte je donela čuturu. Sela je na toplo kamenje kraj Holideja. Osećao je njenu blizinu, a kada se pokretala, njene čvrste grudi su mu dodirivale rame. No, to nije činila namerno.Čak se ne bi reklo da je toga svesna. Oprezno je pojila ranjenika. Mladi Meksikanac je gutao s mukom. Okrenuo je glavu prema Holideju.

– Ja moram u Forest Hil – kazao je šapatom. – Tamo imaju lekara. Holi-

dej je posmatrao njegovo upalo lice, smrskane zglobove i ružne ulazne rane. Pablo se grčevito hvatao za lažnu nadu, jer ni jedan lekar na svetu nije mogao učiniti nešto za njega.

– Forest Hil – ponovio je Pablo Zambrano.

Pre nego što je uspeo da mu kaže bilo šta, u pećini se pokrenula senka. Okrenuo se i ugledao staru Indijanku. Hodala je pogrbljeno i imala čvornovate ruke s noktima povijenim kao u grabljivice. Koža joj je delovala kao uštavljena, a oči su bile mutne. Nije imala ni jednog zuba. Seda kosa joj je neuredno padala na ramena. Bez reči je odgurnula Karmen u stranu, a Holidej joj je prepustio svoje mesto. Nagnula se nad Meksikanca koji je sve slabije ječao. Mrmljala je nešto što je zvučalo kao molitva ili zavet. Posle toga je namazala Pablovo lice i vrat nekim sivim melemom. Sačekala je trenutak, a onda sa ranjenog mladića skinula odeću. Izmazala mu je melemom celo telo. Melem je širio užasan smrad.

Za divno čudo, tokom celog postupka dok je nesrećnog mladića okretala i prevrtala, on nije ni jeknuo.

Holidej je prišao Karmen, pridružio joj se na ulazu u pećinu. Gledala ga je razrogačenih očiju ne shvatajući šta se to zbiva. Htela je da kaže nešto, ali on odmahnu glavom. Onda ga je uhvatila za ruku i stisnula. Gotovo se prilepila uz njega tako da joj je osećao bedra. Izgubio je pojam o vremenu. Možda je proteklo samo nekoliko minuta ili možda nekoliko sati dok se stara Indijanka nije uspravila i još za trenutak ostala ispred nagog mladića. Na kraju je pljunula na njega i okrenula se prema izlazu.

Holidej i Karmen su je sledili. Posle nekoliko koraka je zastala, a Holidej joj je u očima ugledao suze.

– On će umreti – kazala je tiho stara isceliteljka. – No, sada više nema bolove.

Holidej je znao da mladiću nema spasa, pa je klimnuo glavom.

– Živeće još sat, dva – kazala je stara. – Neće imati bolove dok ne ode u večna lovišta.

Karmen zadrhta. Holidej joj obgrli ramena i privuče sebi. Nije se opirala.

Pablo Zambrano će umreti, no ne baš tako brzo. Stara Indijanka se pobrinula na neki nepoznati način da Pablo ne trpi više paklene bolove. Neko ko nije proveo život u ovoj surovoj zemlji i nije znao da postoje indijanski rituali koje mozak belog čoveka ne može da pojmi, verovatno bi pomislio da je sve ovo bila šala. Za Holideja, međutim, to nije bila šala. Bez obzira na to, čudio se zbog čega je stara Indijanka sve to učinila za Meksikanca.

– Ljudi koji su jahali s ovim mladićem ubili su dva moja sina – kazala je stara Indijanka, a da je Holidej nije ništa pitao.

– Ratnik Dva pera, naš poglavica, kazao je da si ti čovek koji hoće da kazni te bledolike. Je li to istina?

Holidej potvrdi. Stara priđe bliže Džordžijancu. Karmen Duarte se grčevito držala za njega.

– Moći ćeš da ga ispituješ, čoveče bez zvezde. Sve će ti reći. To će ti olakšati da pronađeš ubice. Samo zbog toga sam došla. Meksikanac će umreti za dva sata, a možda i brže. Nemoj oklevati predugo. I nemoj zaboraviti šta je ratnik Dva pera kazao – do sutra uveče moraš s ovom belom skvo da napustiš indijansku zemlju.

Nekoliko trenutaka ga je gledalala svojim vodnjikavim očima, a onda se okrenula naglo i iščezla u mrak.

Crnokosa devojka se još više pribila uz Holideja. Netremice je gledala prema mestu između stena gde je stara Indijanka nestala.

– Moj bože! – šaputala je.

Da bi je umirio, nežno je pomilovao po kosi.

– Zbog čega si ovde? – upitao je.

Karmen Duarte se odmače od njega. Povukla se nekoliko koraka i zabacila dugu kosu na potiljak.

– Ja sam, kao i ti, pošla za razbojnicima, ali jedan dan ranije. Pratim ih još od Mensfilda – gorčina u njenom glasu se nije mogla prečuti. – Nisu uspeli da opljačkaju banku u Mensfildu, ali sam saznala da smeraju nešto drugo. Jedan od tih ljudi je bio sa mnom noć pre zločina.

Rekavši to, nasmejala se muklo.

– Možda izgledam kao anđeo, ali ja to nisam. Hoćeš li da znaš kojim poslom se bavim?

– Znam – uzvrati Holidej mirno.

– Čime?

– To je nebitno, prelepa ženo po imenu Karmen.

Nekoliko trenutaka joj je pogled bio oboren, a onda ga ponovo podigla i pogledala ga pravo u oči.

– No, pre neuspelog napada na banku u Mensfildu, jedan od njih je bio sa mnom. Pominjao je Forest Hil i jedan odred američke konjice koju je trebalo tamo da sačekaju. Ne znam o čemu se radi. No, pošto sam svojim očima videla šta su sutradan učinili u Mensfildu, krenula sam za njima uverena da će im vojska smrsiti konce. Možda u svom životu nisam učinila mnogo dobrih stvari, ali sam ovog puta odlučila da stavim i sopstveni život na kocku da bi bandite stigla zaslužena kazna. U stvari, sâm „anđeo osvete"!

Karmen se nije izmakla kada je Holidej uhvatio za ruke. Osećao je njeno telo kroz tanku haljinu. Milovao joj je dugu crnu kosu.

– To nije posao za ženu – kazao je tiho.

Posle nekoliko trenutaka se izmakla govoreći – Zaboravi da sam žena – kazala je muklo. – Jednostavno zaboravi. Ako ne možeš, onda u meni gledaj ženu koja je u stanju da bude svom čoveku uz bok jer iza nje stoji surov, težak život.

Prošla je mimo njega i ušla u pećinu. Holidej je ostao još malo na čistom vazduhu. Sakupljao je u bližoj okolini drva za vatru. Zatekao je Karmen na zemlji pored ranjenog Meksikanca. Pablo Zambrano je otvorio oči. Gle-

dao je oko sebe. Tek u ovom trenutku shvatio je šta se zbiva s njim i oko njega. Hteo je da pokrene ruku i zauzme drugi položaj. Nije uspeo, samo je jauknuo bolno.

– Ne možeš da se krećeš – objasnio mu je Holidej. – Sve dok budeš ležao mirno, nećeš osećati bolove ili ćeš moći da ih podnosiš jer nisu previše jaki.

– Forest Hil, tamo postoji lekar – promuca Pablo.

Karmen Duarte se naglo podiže i uspravi. Zabacila je ramena unazad tako da su joj grudi zatezale crvenu tkaninu bluze. Nazirali su se čak vrhovi bujnih grudi. Ono u šta Holidej nikada ne bi mogao poverovati, dogodilo se u ovom času: Pablo je okrenuo glavu i s divljenjem piljio u devojku raskošne lepote. Oči mu zasvetleše. Kao da se nečeg prisećao.

– Ja te poznajem – promrmljao je.

Karmen potvrdi.

– Iz Mensfilda – objasnila je. – Boravili ste jedan dan u gradu da biste se o svemu obavestili. Ipak vam je sve pošlo naopako. Dva čoveka, jedna žena i jedno dete su morali umreti, Pablo!

Mladi Meksikanac odmahnu glavom dok mu je znoj rosio čelo.

– Ja sam tim nemam baš ništa!

– Zbog čega su ti onda ispalili dva metka u stomak? – pitao je Holidej.

Pablo Zambrano se trgnu.

– Bio sam u Mensfildu, ali nisam ubio nikoga.

– Moguće.

– Moram u Forest Hil kod lekara.

Holidej i Karmen izmenjaše poglede. Pre nego što je on mogao bilo šta da kaže, Karmen priđe bliže Meksikancu. Nagnula se nad njega i zagledala pravo u oči. Odmahnula je zatim glavom.

– Tebi lekar više nije potreban, Pablo – kazala je bez oštrine u glasu. – Stara Indijanka te je oslobodila bolova, ali ćeš umreti. Ni jedan lekar ne može da ti pomogne.

Karmen Duarte mora da je zaista za sobom imala težak, surov život. Samo se time moglo objasniti to što je samrtniku sasula istinu u lice. Uostalom, kod nje je bila u pitanju i mržnja. Videla je kako u Mensfildu umiru žrtve razbojnika. Možda je to podsetilo na nešto iz njene prošlosti i staru, davno zaboravljenu gorčinu izvuklo na površinu.

– Ne! – jeknu Pablo. Pogledao je Holideja kao da očekuje od njega da će poreći ono što je Karmen kazala.

– Nije ti ostalo još mnogo vremena, Pablo – nevoljno je rekao Holidej.

– Nisi se tek tako, dobrovoljno sunovratio u klanac. Nešto je prethodilo tome. Bio si ranjen, smetao si im i sputavao ih, pa nisu više hteli da te vuku sa sobom!

– Hteo je da me ubije!

– Džerald Kastro?

– Da. Čovek koji je mom ocu na samrtnom času obećao da će paziti na mene kao na rođenog sina. On je hteo da me ubije...

– Zbog čega moraju Džerald i njegovi ljudi da stignu u Forest Hil?

– Zbog odreda američke konjice.

Ranjenom mladiću pogled postade sasvim jasan. Samo bogovi znaju šta mu je to stara Indijanka dala i šta je učinila s njim, tek Pablo nije osećao bolove. – Radi se o novcu, možda o zlatu i o oružju za Fort Vort!

Karmen ustade i uspravi se. Gledala je u Holideja i klimnula glavom.

– Baš tako je bilo, to sam čula od... Sećam se.

Čuvši o čemu se radi, Džordžijanca obli znoj.

– Kada vojnici stižu u Forest Hil?

– Sutra, prekosutra, ne znam – odgovori Pablo. – Žedan sam!

Karmen napoji ranjenika iz čuture. Pio je u malim gutljajima. Kao da se pomirio sa bliskom smrću.

– Šta i kako treba da se odigra, Pablo?

– Ja to ne znam.

Dalja pitanja u tom pravcu bila su besmislena. Pablo je mrzeo Kastra i sigurno bi rekao sve samo da mu naškodi. Njemu i ostalima iz bande.

– Poznaješ li Forest Hil?

Pogledao je crnokosu lepoticu. Ona odmahnu glavom.

– Ja sam pre nekoliko dana prvi put čula za tu „jazbinu". Ne znam gde se nalazi i kako se najbrže dolazi do nje.

Holidej je znao kako se stiže u Forest Hil. Ali je to bilo sve. Pretpostavio je da će odred konjice proći kraj samog Forest Hila ili pak kroz njega. Tamo će ih u zasedi čekati Kastro i njegovi razbojnici. Doći će do krvoprolića. Znao je da ovaj vođa bande nikada za sobom ne ostavlja svedoke. Holideju je to bilo poznato, jer je video nekoliko poternica raspisanih za sve razbojnike iz ove družine, još pre nego što je krenuo na ovaj put u Mensfild. Pablo okrete glavu na stranu i zatvori oči.

– Ja u Mensfildu nisam nikog ubio – promrsio je tiho. – Morate mi to verovati. Ja sam...

Glas mu je zamro. Holidej mu priđe. Kleknuo je na zemlju pored mladog Meksikanca. Lice mu je bilo voštano i upalo. Izgledao je kao da spava. To i jeste bio san iz kojeg se čovek nikada ne budi.

On nikoga nije ubio, tvrdio je nesrećnik. Možda je to i bila istina. Međutim bio je tamo, sa razbojnicima. Da ga meci nisu zakačili, uzeo bi učešće u planiranom napadu na konjički odred u Forest Hilu.

Holidej je ustao i zabacio ramena. Karmen ga je čekala pored ulaza u pećinu. Slutio je šta misli.

– Potražićemo neko drugo mesto za spavanje.

Pogledom je tražio u okolini neko pogodno mesto. Od Indijanaca nije bilo ni traga. Uprkos tome, Džordžijanac bio uveren da se tu negde u blizini krije nekolicina ratnika. Mir koji je sklopio s poglavicom, činilo mu se stoji na veoma klimavim nogama.

Ratnik, Dva pera bio je veoma mlad poglavica. Možda ga nisu baš svi ratnici prihvatili i možda se mogu suprotstaviti njegovoj odluci.

– Na pola milje odavde postoji malo jezero – kazala je Karmen Duarte.

– Htela bih da se okupam!

Ne sačekavši odgovor, jednostavno se okrenula i nestala između stena.

Holidej još jednom baci pogled u pećinu. Grane su u međuvremnu izgorele, pa je samo žar osvetljavao okolinu svojim rumenim sjajem. Grubi, kameni zidovi pećine delovali su avetinjski. Pablo se još uvek nije pomerio. Međutim, jasno se moglo videti da mladi Meksikanac još uvek diše. Utonuo je u dubok, miran san.

Jezero!

Ni sâm nije znao šta ga je u ovom trenutku gonilo da pohita tamo. U suštini je bilo suviše iscrpljen da bi smogao snage i volje da se i sâm okupa. Od kada je odjahao iz Mensfilda, nije spavao više od četiri sata niti je imao jedan pristojan obrok. Uprkos tome, vođen nekom neobjašnjivom potrebom, krenuo je putem kojim je Karmen Duarte otišla pre njega. Jezero nije bilo teško naći bez obzira na mrak.

Sa neke stene se voda stvarajući vodopad, spuštala do kotline praveći jezero. Trebalo je samo slediti šum vode.

Nekoliko minuta kasnije, stigao je do kamene barijere koja je gotovo okruživala jezero obasjano mesečinom. Zastao je naslonjen na stene.

Odeća Karmen Duarte bila je razbacana po kamenom tlu, dok je crnokosa lepotica bila uronjena u vodu na desetak metara rastojanja. Voda joj je dosezala jedva preko kukova. Bila je naga. Kada se pokrenula i podigla ruke uvis, čvrste grudi joj zadrhtaše. Bio je to rajski prizor. Jezero, mesečina i naga devojka. Duga crna kosa bila je mokra i lepila se uz telo. Gledala je u njegovom pravcu, ali ga nije mogla videti. Uprkos tome, činilo joj se da ga iščekuje. Upravo je hteo da skine odeću i krene za njom u vodu, kada s druge strane dve senke natkriliše površinu jezera.

Indijanci!

Računao je s tim da ga „crveni ratnici" neće ispuštati iz vida, da će motriti na njega. To je sigurno bila naredba i mladog poglavice. Sigurno im nije naredio da puze po tlu kao zmije i priđu se vodi. Nekoliko trenutaka kasnije, nestali su sa vidika. Iako je Karmen ušla u vodu samo do struka, jezero je očigledno bilo dovoljno duboko da se u njega moglo zagnjuriti.

Holidej je žmirkajući gledao površinu vode. Slutio je šta Indijanci smeraju, ali prosto nije hteo da veruje u to. Konačno, Dva pera mu je do sutradan uveče obećao zaštitu. Prosto je nepojmljivo da ga je poglavica slagao. Laži i obmane nisu bile svojstvene Indijancima.

Sekundi su proticali, a onda dva Indijanca izroniše, jedan levo, a drugi desno od Karmen Duarte. Jake ruke joj zatvoriše usta pre nego što je uopšte uspela da pusti glas od sebe, da krikne. Naglo su je povukli pod vodu tako da se na mestu gde je trenutak ranije stajala, pojaviše kovitlaci i talasi.

Holidej zadrža dah na trenutak. Pipao je rukom oko pasa tražeći nož koji mu je bio zadenut u kaniju na pojasu.

Izvukao je sečivo. Pogledom je pažljivo pratio šta se dešava oko jezera. Dva ratnika su bila očigledno sama. Pošto im je prepad na Karmen uspeo i sve do sada teklo glatko, sigurno bi se i drugi ratnici pojavili da ih je bilo u blizini.

Sačekao je da dva ratnika sa Karmen stignu na drugu obalu jezera. Kada su se pojavili, Holideju je bilo odmah jasno da je Karmen onesvešćena. To se moglo otkriti na prvi pogled. No sigurno nije izgubila svest pod vodom, jer nije boravila dugo ispod nje, niti su je ratnici pod vodom udarili u glavu. Oprezno je obilazio kamenu barijeru. Do obale je bilo najviše pet koraka. Tu malu razdaljinu prešao je puzeći, pripijen trbuhom za tle. Čak i kada bi se crvenokošci u ovom trenutku okrenuli u njegovom pravcu, ne bi ga mogli videti.

Ni jedan se nije okrenuo. Obojica su bila suviše okupljena time da nagu, lepu ženu uvuku iza gustog žbunja kraj obale. Šta će se tamo dogoditi, Holidej je mogao da pretpostavi. Stigao je do obale gde voda nije dosezala dalje od kolena. Kako su stvari stajale, u ovom trenutku nije smeo da dozvoli sebi neku omašku. Zaronio je odmah. Dvojica Čejena se nisu mogla odupreti pohoti, dakle suprostavili su se naređenju poglavice. Zbog toga nisu smeli da rizikuju. Ako bi se saznalo šta se ovde zbiva, očekuje ih smrt. Dakle neće iza sebe ostaviti živog svedoka!

Karmen Duarte je bila osuđena na smrt!

Otprilike na sredini jezera, Holidej izroni iz vode. Podigao je samo toliko glavu da udahne vazduh i da se orijentiše. Roneći, skrenuo je malo sa željenog pravca i sada to mora ispraviti. Samo jedan pogled bio je dovoljan, pa je zaronio ponovo. Hladna jezerska voda ga je u prvim trenucima osvežavala i odagnala mu umor na kratko. Međutim, plivanje pod vodom uz napor da ne bude primećen, učinili su svoje.

Bez daha i potpuno iscrpljen najzad je dopuzio do žbunja na obali. Ostao je da leži nekoliko trenutaka potpuno ošamućen. Napregnuto je piljio u mrak. Nije se čulo ništa.

To je značilo da su se dva ratnika sa svojim plenom povukla dalje unazad da ne bi bila ometana. Holidej se podigao u čučeći položaj i uzeo nož u desnu ruku. Oprezno je tražio prolaz između stena kojih je sigurno bilo na ovoj obali reke kao i na drugoj. Samo je rastinje na ovoj strani bilo znatno bujnije.

Proteklo je nekoliko minuta. Onda se začuo smeh, nečiji zajednički smeh. To su bila dvojica Indijanaca. Taj smeh prekidalo je jecanje Karmen Duarte. Ratnici su izmenjali nekoliko reči na svom jeziku. Ponovo je zavladala tišina. Verovatno su crvenokošci na neki način stavili Karmen do znanja da joj je otkucao zadnji čas ako ne bude mirna.

Karmen Duarte se trenutno držala toga. No, kako je Holidej ocenio devojku, ona im se neće dati bez otpora.

Nastavio je da se prikrada. Pošto je obišao nekoliko žbunova, pred njegovim pogledom se ukaza čistina. Tamo su se nalazili Indijanci sa svojom zarobljenicom.

Crnokosa lepotica je ležala na zemlji delujući na prvi pogled bespomoćno. To mora da su i Indijanci mislili, jer nisu videli iskre u njenim očima, jer je glava bila okrenuta u stranu. Upravo u pravcu iz kojeg se on prišunjao.

Indijanci su klečali u travi levo i desno od devojke. Skinuli su svoje kožne pregače i požudno dodirivali raskošno telo bele žene.

Holidej se priljubi uz tle. Karmen se nije još nalazila u neposrednoj opasnosti. Indijanci izgleda nisu mogli da se dogovore ko će je prvi posedovati. Holidej se malo pridiže iz trave i vide kako se telo crnokose lepotice zateglo. Bio je to znak da ga je Karmen primetila. Na trenutak je podigao ruku dajući joj znak da mora da ostane mirna. Nadao se da je devojka razumela poruku. Naravno, mogao je da pretpostavi do koje mere joj to pada teško. Što se pak nje tiče, znala je isto tako pouzdano da bi se sve moglo završiti mnogo gore ukoliko se ne bi držala uputstava.

Indijanci su se žustro raspravljali. Nisu više bili prijatelji, a na njihovim, bojom išaranim licima moglo se videti da ni jedan od njih nije spreman da popusti. Najzad je donesena odluka. Jedan od dvojice ispusti glasan grleni uzvik koji je odražavao potisnuti bes i ustade. Nekoliko trenutaka je ostao da stoji uz Karmen i piljio u nju pohotljivo. Onda se naglo okrenu i iščeze iza žbunja.

Holidej odahnu sa olakšanjem i okrenu se na stranu. Sada je na nekoliko minuta morao ostaviti Karmen i prepustiti je sopstvenoj sudbini. Ona je bila, prema njegovom uverenju, iskusna žena. Prema tome, znao je da će Indijanca na kojeg je pao izbor da bude prvi, umeti da zadrži na neko vreme.

Kretao se kroz visoku travu potpuno nečujno. Stigao je tako do žbunja u koje se drugi Indijanac povukao. Ostao je na kratko da leži ispred žbuna. Grane su, međutim, bile tako guste da nije mogao videti kroz njih. Znao je, međutim, da se Indijanac zadržao baš tu iza žbuna. To ipak nije hteo da zanemari, pa je levom rukom razmakao grane žbuna. U desnici je držao nož čiji je vrh bio okrenut na gore. Tada je ugledao senku koja se obrušavala na njega. Nečujno i iznenada. Za trenutak, video je obojeno izobličeno lice indijanskog ratnika. Holidejov nož je kao sâm od sebe poleteo na gore. Telo indijanca je svom svojom težinom pritislo Holideja na meko tle. Njegove ruke su još jednom u trzaju krenule prema Holidejovom vratu, ali nisu uspele da ga ščepaju.

Smrt je bila brža.

Odgurnuo je beživotno telo Indijanca od sebe i teško dišući, podigao se u čučanj. Jednim trzajem je izvukao nož iz mrtvaca i krenuo desno napred.

Sada je mogao da čuje glas Karmen Duarte. Zvučalo je bezmalo kao da se smeje. Povremeno je to bilo prekidano Indijančevim mumlanjem kojeg je verovatno iznenadilo što mu bela skvo ne pruža nikakav otpor.

Karmen se, kako se činilo, igrala s njim. Bila je to igra na život i smrt.

Kada je Indijanac hteo da je ščepa, naglo se okrenula tako da su njegove ruke su uletele u prazno...

U okretu, što Indijanac nije mogao da vidi, pretražila je pogledom žbunje iza kojeg je mislila da se Holidej nalazi. Nije čula nikakav šum pritajene borbe, pa se osetila sigurnijom.

Džordžijanac se uspravio. Bio je potpuno zaklonjen žbunjem, ali ipak je mogao biti otkriven.

Čejen je, međutim, imao važnijeg posla. Nasrnuo je ponovo na Karmen koja je upravo promenila položaj.

Nije, istina, mogla da vidi da je Holidej zakoračio malo dalje u desno. Zbog toga se i dogodilo da ga Indijanac konačno otkrije. Skočio je na noge. Nevolja je bila u tome što je sa kožnom pregačom odložio i oružje; nalazilo se na udaljenosti od desetak metara. Ipak pokušao je da ga se domogne.

Holidej nije imao ni majušnu šansu da stigne Indijanca pre nego što se on domogne oružja. Postojao je samo jedan način.

Holidej baci nož. Oštro sečivo zazviždа kroz vazduh.

Bio je pogođen dok je grabio napred. Izgledalo je kao da je naleteo na nevidljivu prepreku koja ga je ukopala u mestu. Zabacio je obe ruke u vazduh. Usta su mu bila otvorena, ali iz njih nije izlazio glas. Noge pod njim otkazaše poslušnost. Poleteo je prema zemlji. Bio je mrtav kada je pao na meko tle.

Karmen Duarte se okrenu u stranu, a onda uspravi. Drhtala je celim telom, dok joj je bledo lice bilo u grču. S rukama koje su visile niz telo, stajala je kao sleđena i gledala u Holideja. Prvo je proverio da li je i drugi Indijanac mrtav, a onda je krenuo prema njoj.

Zagrlio je nagu lepoticu i nekoliko trenutaka je držao u naručju.

Kada je osetio da drhtaj njenog tela slabi i da se smiruje, pustio ju je. Kada je pokušala da kaže nešto, Holidej odmahnu glavom.

– Možda su to bila jedina dva ratnika određena da nas osmatraju i da nas prate. Ali ih uskoro neko može smeniti na straži. Ne bismo smeli više da gubimo vreme, Karmen. Treba da napustimo Indijansku teritoriju što pre.

Posmatrala ga je neko vreme, a onda zakoračila u jezero s namerom da ga prepliva i pređe na drugu stranu.

Pošao je za njom. Na drugoj obali je cedio vodu iz svoje odeće, dok se Karmen oblačila. Zajedno su krenuli put pećine, Pablo je još uvek ležao u istom položaju u kojem ga je Holidej ostavio.

Ona dva sata o kojima je stara Indijanka govorila nisu još protekla, ali je Pablo bio mrtav. Jednostavno je umro u snu, bez bolova.

Umotao je konjima kopita komadima pokrivača. Bolje da ih niko ne čuje. Poglavica, Dva pera je mogao bez mnogo muke da otkrije da se nešto dogodilo. Sigurno bi tada poslao nekoliko ratnika u izvidnicu, a oni bi sigurno našli ubijenu sabraću. U stanju u kojem su se nalazili i on i devojka nisu imali nikakvih šansi protiv jedne „crvene horde".

III

Karisa Benitez koja je radila u polju kukuruza nedaleko od same ivice sela, prva je ugledala jahače. U početku je to bio gusti oblak prašine na horizontu koje za neko vreme potamnio nebo. Sedamnaestogodišnja devojka se nasloni na motiku, obrisa znoj s lica i sačeka. Nije se baš događalo često da se u blizini Forest Hila vide neki jahači. A kada naiđu, to ne mora uvek da znači nešto loše. Skrenula je pogled unazad. Do sela je bilo pola milje. Ostali koji su radili sa njom u polju, vratili su se u selo na odmor. Karisa je ostala u polju samo zbog toga što je očekivala Sanča, a ovo je bilo jedino mesto gde su se mogli neometano sastati.

Karisa Benitez je sela na zemlju, zadigla široku crvenu suknju i trljala nekoliko ogrebotina koje je napravila radeći. Bila je umorna i imala „nečistu savest". Otac nije gledao baš blagonaklono na to što se sastaje sa Sančom Garsijom, krčmarevim sinom. Kao i većina očeva, i on je za svoju kćer jedinicu priželjkivao boljeg zeta. To je uvek naglašavao kada bi se o njenoj udaji ili o seoskim mladićima povela reč.

To je, međutim, bilo lako govoriti, ali teško ostvariti. Većina mladih ljudi napustila je selo i nije pomišljala na to da se vraća ako je bilo gde na drugom mestu uspela da se snađe i održi. Oni, pak, koji su ostajali u selu, jednostavno nisu imali sposobnosti da uspeju bilo gde na drugom mestu.

Karisa Benitez ponovo podiže pogled prema horizontu. Sada su jahači mogli da se vide mnogo jasnije. Bilo je njih oko desetak, procenila je devojka. Povremeno je tuda, ili nešto dalje, prolazio po koji odred vojnika na putu za Fort Vort. Ponekad bi projahali pored samog Forest Hila, s vremena na vreme bi čak svraćali u selo da se odmore i da se snabdeju nekim potrepštinama. No to se dešavalo tako retko da se Karisa jedva sećala njihovog poslednjeg dolaska u selo. Sada kada se prašina malo slegla, Karisa je utvrdila da ne nose uniforme.

Spustila je široku suknju na preplanule noge i ustala. Od Sanča, sa kojim je imala zakazan sastanak ovde, nije bilo ni traga. Na njega se zaista nije moglo osloniti. Što se toga tiče, njen otac je bio potpuno u pravu. I ona sama je znala da je Sančo ženskaroš i da juri za suknjama. Retko koja devojka se mogla osećati sigurnom od njega, a većina i nije želela da bude sigurna.

Zabacila je kosu na potiljak. Jahači su nailazili sa severa, a iz pravca sela se približavao jednopreg sa Sančom.

Smejala se i brisala dlanovima prašnjavo lice. Činjenicu da je na taj način samo razmazala prašinu nije mogla da utvrdi bez ogledala. Bilo je važno, smatrala je, ulepšavati se za voljenog momka, bez obzira kako.

Prošlo je nekoliko minuta. Na jahače koji su se približavali sa severa nije više obraćala pažnju od kada je ugledala Sanča na jednopregu. Sančo je sedeo na kočijaškom sedištu.

Grudi su mu bile gole, okupane znojem, a crna talasasta kosa bila mu je razbarušena na čelu. Iako u svom životu nije videla mnogo mladih ljudi, Karisa nije mogla ni zamisliti da postoji neko ko bi joj se mogao dopasti više od Sanča. Ukoliko se njen otac ne bi saglasio sa Sančom kao zetom, sigurno će jednog, ne tako dalekog dana, zajedno sa njim napustiti selo. Bila je čak ubeđena da mladić neće još dugo izdržati u Forest Hilu.

Sančo Garsija zateže uzde vranca koji je vukao laku kočiju. Kočija je bila neka vrsta preterivanja i luksuza, jer su se kola s arnjevima koristila i kada je nekoga trebalo odvesti do mesnog groblja. Skočio je sa sedišta. Tek tada je Karisa primetila da je naoružan. Bila je to dvocevka koju je držao u rukama, dok joj je inače bilo mesto ispod šanka krčme Sančovog oca.

– Na kola, Karisa!

Mlada devojka nije shvatala zbog čega on to govori, što mu se žuri toliko. Zašto hoće da je odvede odavde, sa jedinog mesta na kome mogu biti neometani. Ostali radnici će se vratiti iz sela tek za dva sata.

– Na kola, Karisa! – ponovio je uzrujano.

Mlada, stasala devojka se prvi put okrenu prema jahačima. U međuvremenu su se približili toliko da ih je mogla razaznati. Prvo je primetila meleza. Bio je to visok, izuzetno krupan čovek. Ispod oboda „stetsona" izbijala je kao bujica duga crna kosa. Lice mu je bilo široko i unakaženo ožiljcima. Držao je „vinčesterku" u ruci.

Baš u tom trenutku odjeknu pucanj.

Kraj samih Sančovih sandala se uskovitlala prašina. Metak se zario u suvu zemlju. Uplašen, Sančo poskoči korak napred. Više spontano nego svesno, mladić podiže dvocevku. Čulo se škljocanje kada je odlučno otkočio cevi.

Karisa je tada prvi put u životu bila svesna da gleda smrti u oči.

Kada je melez koji je jahao belca po drugi put opalio iz „vinčesterke", metak je Sanča odbacio nazad na kola. Udario je ramenom o njih i ostao tako poduprt da stoji nekoliko sekundi. Bio je još na nogama, iako je u tom času već bio mrtav.

Noge mu klecnuše i on se lica oblivenog krvlju sruši u prašinu. Karisa Benitez je u tom trenutku shvatila šta se dogodilo. Bila je izbezumljena, htela je da viče, ali nije bila u stanju da pusti glas. Oči joj se napuniše suzama. Ljudi koju su joj se približili napraviše krug oko nje. Bila je opkoljena. Ona ih je videla kao kroz gustu zavesu magle.

Suze su je zaslepile. Pokrila je lice rukama i odmahivala glavom kao da ne želi da poveruje u ono što se upravo bilo odigralo.

Njen jezivi krik nije imao u sebi ničeg ljudskog. Kao da je dolazio iz grudi ranjene zveri. Samo na dva metra rastajanja, Džerald Kastro je sedeo na leđima svog konja. Karisa je ugledala velikog „belca" i u bezumnom besu potrčala prema životinji. Bacila se na bok oznojene životinje. Podigla je ruke prema gore, dokopala Kastrovu desnu čizmu i svom snagom pokušala da povuče vođu bande s konja.

Surovi ubica je samo grubo udario čizmom i bacio na zemlju.

– Proklete žene! – psovao je Džerald Kastro gledajući devojku koja je ležala u prašini. Otpljunuo je gnevno. – Dok su mlade, divlje su i neobuzdane kao divlje mačke. Kasnije postaju debele i dosadne. Proklete žene!

Teksašanin Valdo Ventana, zamenik vođe, obrisa znoj sa čela. Gledao je mladu Meksikanku i mladića ispod čije se glave u prašini širila krvava mrlja. Na licu mu se nije moglo pročitati šta misli o postupcima svog vođe. Melez kao da je slutio Teksašaninovo nemo negodovanje. Pogledao je ljude oko sebe i rekao – Taj mladić je hteo da mi saspe olovo u trbuh! Nije me čak ni poznavao – režeći, tražio je pogledom reakciju na svoje reči.

I Ventana je, pokazalo se, tako gledao na ovaj događaj.

– Neka istupe četiri čoveka i pobrinu se za to da niko iz onog prokletog sela ne izađe! – vikao je Ventana i tako ponovo svojom naredbom preduhitrio Kastra.

– Neka niko od vas praznoglavaca ne dođe na pomisao da stražari na zapadnoj strani planina. Tamo straža nije potrebna – dodao je vođa bande. – To su seljaci, zemljoradnici, a ne planinske koze!

Ljudi koji su odmah krenuli na zadatak ispratio je vođin grohotni smeh. Onda se okrenu prema svom zameniku sa kojim ovde uskoro treba da obavi poslednji poduhvat. Podigao je ruku i obrazovao njome u vazduhu polukrug.

– Oni moraju proći preko onog prelaza – rekao je posle kraćeg razmišljanja. Podigao je pogled prema suncu koje je bilo visoko. Podne samo što je prošlo. – Ako su obaveštenja koja smo dobili tačna, to će se desiti uskoro. Osmotri okolinu s nekoliko ljudi, Teksašanine. Onda postavi ljude tako da im odred upadne u unakrsnu vatru. Neću dugo puškaranje, niti neke proklete nevolje. No njih sigurno nećemo izbeći ako bilo koji od plavokaputaša uspe da nam umakne.

Valdo Ventana klimnu potvrdno glavom. Pozvao je nekolicinu razbojnika po imenu. Onda je okrenuo svog „šarca" gotovo u mestu i odjahao, a odabrani ljudi za njim. Nije bio zabrinut. Ako sve bude išlo dobro, u šta uopšte nije sumnjao, okršaj će trajati nekoliko minuta.

Džerald Kastro je zabacio svetli „stetson" na potiljak i trljao koren

kose. Trojica razbojnika su ostala s njim. To je bilo dovoljno da bez opasnosti nastavi put prema Forest Hilu.

– Ubacite tog mrtvaca i prokletu devojku u kola. Krećemo da onim budalama u Forest Hilu pokažemo šta ih očekuje ako i jedan od njih ne bude igrao kako mi sviramo!

* * *

Jahali su skoro do pola noći i na taj način stigli do najudaljenijeg dela indijanske teritorije. Negde kada su već prešli granicu, Karmen Duarte je kliznula iz sedla, pala na tle i nije se više pomerila. Nije se, srećom, povredila. Jednostavno je utonula u tako čvrst san da je na trenutak delovalo kao da je nije živa.

Sve se to dogodilo kraj jednog polja kaktusa nedaleko od potoka koji je u ovo doba godine imao vrlo malo vode. Holidej je s mukom preneo crnokosu devojku u senku kaktusa, prebacio preko nje pokrivač, pa onda i sâm legao uz nju i istog časa zaspao.

Nije ni pomišljao na Indijance koji su ga mogli i pratiti, mada s tim nije računao.

Budeći se, osećao je nešto prijatno u vazduhu, ali nije mogao da odredi šta bi to moglo biti. Tek kada se rasanio potpuno, shvatio je da je to u vazduhu bio miris sveže skuvane kafe. Prosto mu je dražio nozdrve. Okrenuo se na stranu. Probudio se, ali su mu i očni kapci, a i zglobovi bili teški kao olovo. Ugledao je Karmen pored vatre. Nije bilo dima, samo mali plamen.

Devojka se, mora biti, probudila mnogo pre njega. Pored vatre se sušila crvena bluza koju je oprala u potoku. Uz vatru na jednom kamenu, bila je raširena oprana suknja, a kraj nje čizme. Kosa joj je takođe bila mokra. Nagnula se nad vatru i mešala tečnost u loncu, zaneta u posao koji je obavljala veoma vešto.

Čula je da se Holidej pokreće, ali se nije okrenula prema njemu. Skinula je lonac s vatre i u dve šolje sipala kafu. Onda je ustala, prišla mu, čučnula i stavila šolju u ruku.

– Htela sam se, istina, zahvaliti nečim drugim – kazala je crnokosa lepotica tiho – ali osim kafe nisam našla ništa. Naravno odbacila sam kao mogućnost da ti poklonim granu kaktusa, jer si mi spasao život. To i nije baš neki poklon muškarcu.

Holidej joj se osmehnu. Obuhvatio je jednim pogledom odozgo do dole, a onda otpio gutljaj kafe. Ustanovio je da kuva groznu kafu.

– Da li je dobra? – pitala je.

– Nikada nisam pio bolju! – uzvratio je Džordžijanac želeći da bude i ljubazan i zahvalan. Protegao se i zagledao u mali potok koji se nalazio odmah iza polja kaktusa. Odjednom je imao neutaživu želju da najzad spere na pravi način sa sebe prljavštinu koja se taložila poslednjih dana i pretila da skramu koja se obrazovala na njegovoj koži više neće moći da probijaju sunčevi zraci.

Ustao je i u nedoumici se osvrtao oko sebe. Karmen Duarte prasnu u zvonak

smeh. Shvatila je šta Holidej priželjkuje i zbog čega je neodlučan. Godilo joj je i na neki način uzbuđivalo to što je pun nekog obzira prema njoj, pažljiv pa čak i nežan iako je znao kojoj vrsti žena pripada. Kada mu je pri prvom susretu to htela izričito da kaže, odbio je da čuje. Za njega, kazao je, ona je prelepa žena.

– Ja sam, da te podsetim, u svom životu videla više od jednog golog čoveka. A mogu i da ti operem leđa, samo da znaš.

Pošao je prema reci slutećí ishod. Skinuo je odeću sa sebe, ne okrećući se ni jednom prema devojci. Znao je da ga ona posmatra. Čuo je zatim njene korake iako se trudila da hoda nečujno kao mačka. Odjednom se stvorila kraj njega. S leđa ga je obuhvatila svojim mekim golim rukama i priljubila se čvrsto uz njega.

Ako je u Holideju bio još samo tračak umora, namah se raspršio. Zaustavio je dah osećajući njene ruke kako kruže njegovim telom. Dobro je poznavala muško telo i znala kako i gde da ga dodiruje kako bi zaboravio sve svoje dotadašnje brige.

Trajalo je zaista samo nekoliko minuta i Holidej je zaboravio Indijance, dugo jahanje od Mensfilda, koje ga je dovelo do ivice iscrpljenosti, čak je zaboravio i Džeralda Kastra i njegove bandite, a nalazili su se ispred njih. Desperadosi su imali prednost od pola dana jahanja. Dakle, bilo je besmisleno žuriti previše, sve dok su postojali izgledi da se sretne sa njima u Forest Hilu ili negde u njegovoj okolini.

– Ja nisam anđeo – zavodljivo je šaputala Karmen Duarte. Krv je počela da mu struji brže. Okrenuo se prema njoj. Još uvek je držala ruke na njegovom potiljku i zanela se unazad kada se nagnuo prema njenom licu.

Holidej je najzad uze u naručje i odnese dalje od potoka. Spustio je na meko tle između kaktusa i kliznuo kraj nje.

Izraz lica joj je bio blag, ozaren, a usne otvorene. Video se niz blistavo belih zuba.

– Imali smo sreće – promrsila je tiho.

Holidej se složio iako mu je u ovom času stalo do svega drugog pre nego do razgovora.

– Nisam naročito sujeverna, Holideje, ali mislim da takvu sreću više nećemo imati.

– Koješta!

Hteo je još nešto da doda, ali se Karmen nadnela nad njega i zatvorila mu usta vrelim poljupcem.

– Džerald Kastro i njegovi banditi su ispred nas. Ja ne znam šta se u međuvremenu dogodilo ili šta će se dogoditi posle, ali mi sami i nemamo nikakvih šansi protiv njih. Mislim da učinimo ono što bismo zaista hteli.

Ovoga puta joj nije dozvolio da završi rečenicu do kraja. Obuhvatio je njeno divno, vitko telo i povukao ga snažno na sebe.

– To sam priželjkivala, Holideje – mrmljala je – još od sinoć.

Ječeći, klonula je na njega. Za tih nekoliko časaka svet je oboma bio lep, uzbudljiv, neponovljiv. Nestali su žega, tužna, često ponižavajuća prošlost i sećanje na mnoge neželjene muškarce kojima je pružala zadovoljstvo. Holidej je zaboravio na svoju zlu sudbinu, opasnosti, zamke, napore. Zaboravio je usamljenost, na koju je bio osuđen bez obzira na mnoge žene koje je sretao, koje su mu uvek na kratko pružale nežnost i strast.

Kada su se kola zaustavila pred krčmom, izašli su prvi stanovnici Forest Hila iz belo okrečenih kuća sa zatvorenim drvenim kapcima kako žega ne bi prodirala unutra. Prošli su nekoliko koraka prašnjavim seoskim putem i zastali nedaleko od malog trga.

Stajali su tu ćutke, oborene glave, uglavnom ljudi i žene srednjih godina. Na njima se već na prvi pogled moglo uočiti da ne pripadaju onima koji se odupiru neminovnoj sudbini ukoliko ih na to ne prinude.

Džerald Kastro dade znak i dva bandita podigoše mrtvog mladića i baciše ga pred vrata krčme. Za njim je sledila Karisa, koju su takođe bacili u prašinu kraj mrtvog Sanča.

Odjeknuo je krik. Iz ulaza u krčmu izletela je žena i naričući se bacila preko tela mrtvog Sanča Garsije.

Džerald Kastro se nasmeja jetko.

– Hteo je da me ubije – govorio je gledajući u krug okupljene seljake. Malo meksikansko kopile je htelo da me napuni olovom iz dvocevke.

Pogled mu je pao na sedokosog, suvonjavog čoveka pogrbljenog kao da nosi na leđima težak teret. Seo je kraj Karise Benitez u prašinu i veoma oprezno okrenuo lepu devojku na leđa. Kada je Hoze Benitez utvrdio da mu je kći živa, odahnuo je s olakšanjem.

Malo zabačeno selo imalo je i crkvu. Bile su to manje-više složene kamene gromade na trgu, ali je služila da se ljudi okupljaju u njoj na molitvu. Iz crkve je, privučen vikom vođe bande, izašao sveštenik i približavao se okupljenim ljudima. Većina ga je pogledala kao da od njega očekuje pomoć. Zastao je korak dva iza meštana i nepromenjenog izraza lica gledao Džeralda Kastra i njegove razbojnike. Bio je izrazito visok, snažnih ramena. Nije ga trebalo potcenjivati, bez obzira što je nosio mantiju.

– Đavo! – rekao je Kastru – Ti si đavo!

Melez se trže. Žmirkajući, spontano se mašio revolvera. Naglo ga je izvukao iz kožne futrole. Cev se pomeri na gore i ostade uperena u svešteničkove grudi. Prst mu je već bio zgrčen na obaraču, ali ga nije povukao. Nešto kao da ga je zadržalo da puca na svetog čoveka. U toku svog zločinačkog života je mnoge poslao pod zemlju. Među njima su bili ljudi svih profila, svih zanimanja. Samo sveštenika nikada nije poslao na onaj svet.

Umesto da puca, Džerald Kastro je skočio napred i svojom snažnom pesnicom pogodio sveštenika posred lica.

Seoski pop se zanese i pade u prašinu, a onda, trenutak kasnije, podiže i uspravi. Nadlanicom je obrisao krv sa lica. Odmerio je meleza krajnje prezrivo. Onda se uputio pored njega i kleknuo pored žene koja se bacila na telo svog sina u uličnoj prašini.

– Ustani, Landrada – kazao je tiho.

– Moramo da sklonimo Sanča sa ulice.

Joakim Serano, kako se zvao sveštenik, uhvati malu, punačku ženu oko struka i bez napora je podiže sa zemlje.

Džerald Kastro ni za trenutak nije ispuštao iz vida krupnog čoveka u mantiji. Bio je na neki način obuzet osećanjem da sa ovim čovekom u mantiji nešto nije u redu. Ponašao se znatno drugačije i postupao na drugi način nego što su to činili sveštenici koje je melez do sada sretao u svom životu.

Nekoliko građana pomogoše da se Sančovo telo unese u krčmu. Noseći ga, bojažljivo su se osvrtali gledajući vođu razbojnika.

Većina ljudi ostala je na ulici. U međuvremenu se Karisa Benitez probudila iz nesvestice. Sela je i grčevito uhvatila za oca i očima punim suza gledala ljude oko sebe. Posle toga su se njene krupne tamne oči upravile na Kastra.

– Ti si ga ubio! – kazala je tako tiho da se jedva moglo razumeti.

Vođa bande samo slegnu ramenima.

– On ili ja – zaključio je kratko. – Bila si prisutna kada je upravio sačmaricu na mene. Zar je trebalo da dozvolim da me ubije?

Karisa Benitez je ćutala. Odgurnula je očevu ruku na koju se bila naslonila. Ustala je zanoseći se. Njena duga crvena suknja bila je rasparana na desnoj strani sve do kukova, otkrivajući joj čvrsto snažno bedro upravo na onoj strani koja je bila okrenuta prema Džeraldu Kastru.

Vođa bande je ostao da stoji. Pogledala ga je očima još uvek vlažnim od suza. No iz njih je sevalo nešto što ni prepreden čovek kakav je bio ovaj melez nije umeo da protumači. Posle izvesnog oklevanja, devojka najzad reče odlučno i glasno da su svi okupljeni mogli da čuju – Sančo bi te ubio, to je tačno.

Hoze Benitez, njen otac se trgnu kao ošinut. Joakim Serano, sveštenik, podiže pogled prema devojci, a nekoliko prisutnih žena se podboči, stavljajući ruke na kukove.

– Kurva! – doviknu jedna od njih.

– Kurva!

Kastro se okrenu naglo. Obratio se svojim ljudima ljutito – Nije naročito lepa, ali je ipak žena. Uzmi je ti, Helio, i pokaži joj šta je to kurva!

Žena je vičući htela da pobegne, ali je Helio stiže u nekoliko koraka i povuče za sobom u jednu od kuća. Čula se vriska, zatim žestok udarac, a onda je zavladala tišina.

Sveštenik je prišao bliže teškim koracima. Stao je pored Karise. – Sančo je bio tvoj prijatelj – kazao je samo

naizgled blago, teško prikrivajući prebacivanje.

Karisa potvrdi. Teško joj je bilo da savlada suze, ali je uspela.

– Znači da je tačno da je hteo da ubije ovog džentlmena?

Karisa ponovo potvrdi.

– Da li si možda sumnjao u moje reci, pope?

Serano odmahnu glavom i reče – Ja nemam prava da sumnjam u reči drugih ljudi.

– Ti ćeš odabrati desetoro među svojim ovcama, pope – kazao je Kastro. – Oni će biti zatvoreni u crkvi, zamandaljeni spolja. Mi sigurno nećemo ostati dugo. Ako imaš nekog uticaja na ove ljude, onda im stavi na znanje da čine ono što od njih tražimo.

– Šta to treba da znači?

Sledeći udarac pesnicom pogodi krupnog sveštenika. Ovoga puta ga nije oborio. Samo se zateturao i ostao da stoji na nogama. To odlučno, dostojanstveno ponašanje i u ovako teškim iskušenjima samo je podizao ugled sveštenika u očima njegovih vernika. Inače je otac Serano bio omiljen. Tim pre što nije samo propovedao veru nego i davao mnoge životne savete. Verovatno je to bilo zbog toga što je i ovaj snažni čovek, tako malo nalik na sveštenika, voleo Forest Hil i njegove stanovnike. Oni su mu bili kao rođaci.

– To znači da ne postavljaš nikakva pitanja, božji čoveče! Treba da činiš tačno ono što ti ja budem rekao. Niko od ovih pacova ne sme da napusti selo. Postavio sam ostale svoje ljude tako da mogu ubiti svakog ko pokuša da umakne. Ako se i pored toga nađe neko spreman da umre, neka misli na to da ćemo za svaki pokušaj bekstva obesiti troje ljudi iz crkve. Jesi li sada razumeo?

Joakim Serano potvrdi ne menjajući izraz lica.

– Još nešto! – dodao je Kastro. – Krčma je za mene i moje ljude otvorena. Hoćemo da budemo usluženi najboljim jelima kojih u selu ima i da nas poslužuju najlepše devojke u selu. A što se ove cure tiče, nju ću ja zadržati za sebe.

Karisa se nije izmakla kada je prebacio ruku preko njenog ramena i privukao je sebi. Na protiv, kao da se privila uz njega. Njeno nago bedro se trljalo o njegovu butinu.

– Karisa!

Hoze Benitez, suvonjav sedi čovek istupi korak napred. U njegovim dubokim očima upalim u duplje, sevnu bezumlje. Joakim Serano priskoči i prepreči mu put.

– Dobro si to učinio, pope! – viknu Kastro. – Upravo si tom ludaku spasao život.

Nesrećni Karisin otac je ječao, pokušavajući da se oslobodi čeličnog stiska sveštenikovih ruku. Suze su se slivale niz njegovo upalo lice..

– Ona je moja kći, padre – kazao je tiho. – Ona je sve što još imam.

– Onda se drži mirno, čoveče, da bi svi preživeli! – kazao je Serano. Gledao je za vođom bande koji je vodeći

devojku nestao u jednoj od obližnjih kuća. To kao da je bio znak da se okupljeni ljudi koji su tu stajali kao okamenjeni pokrenu i počnu da razilaze. Samo je sveštenik ostao da stoji na istom mestu. Nije se ni pomakao.

Pogled mu je odlutao dalje i kružio ivicom sela. Dalje tamo na horizontu mogao je da nazre još ljudi. Učinilo mu se da se kreću tako kao da traže pogodno mesto za zasedu!

Misli su mu se kovitlale u glavi. No koliko god naporno razmišljao, nije mu padalo na pamet koga bi to banditi mogli čekati i zbog čega su došli baš u ovo selo.

Morao je da izabere deset ljudi među stanovnicima i da gleda kako ih zatvaraju u crkvu. To ga je dodatno mučilo u ovom trenutku. Deset talaca u malom Forest Hilu da bi razbojnici bili sigurni. Šta li se to kuva?

Joakimu Seranu su se od uzbuđenja znojili dlanovi, pa ih je nesvesno otirao o mantiju. Njegov snažni grudni koš se nadimao dok je duboko udisao vazduh. Nipošto neće stajati skrštenih ruku i dozvoliti da razbojnici sprovode teror u ovom selu. Nešto se već mora dogoditi. Uostalom, za to će se on i pobrinuti.

IV

Pukovnik Tornton je jahao na čelu. Plava uniforma mu je bila pokrivena prašinom, a lice sivo. Za njim su jahala dva vojnika, zatim su sledila kola koja su vukla dva konja. Narednik Meknil, stari Irac plamenocrvene kose bio je odgovoran za kola. Tovar je bio dragocen i namenjen Fort Vortu do kojeg ih je još delilo dva dana jahanja. Nosili su u to utvrđenje zlato, novac i oružje. Pozadi, na kolima prekrivenim sivim arnjevima, bio je montiran top, u stvari, neka vrsta mitraljeza sa šest cevi koje su se okretale u krug i sejale smrt. Jedinica koja je imala takav, tada najmoderniji mitraljez, mogla se osećati ne samo sigurnom nego i računati sa pobedom, bez obzira na brojnost nepriljatelja. No niko od njih nije računao da se usput bilo šta moglo dogoditi. To je uostalom bilo životno geslo Džordža Meknila. On ništa nije prepuštao slučaju. Verovatno je zbog toga u ovim surovim uslovima i nesigurnim područjima dočekao ove godine. Uvek je bio spreman za sve!

Iza kola s arnjevima jahala su dva vojnika bez nekog većeg iskustva. „Mlečna lica", kako ih je nazivao Irac koji je prošao sve bitke koje je ova jedinica vodila.

Meknil je pušio, a kada je bio siguran da ga pukovnik neće spaziti niti se okretati unazad, mašio bi se ispod kočijaškog sedišta da izvuče flašu nečega što je nazivao viskijem, a koji je sâm destilisao. Navodno se nije moglo piti, ali Meknil se do sada nikada njime nije ni zagrcnuo. Naprotiv. Čim bi ovo žestoko piće ugrejalo i ispralo njegov želudac, osećao se kao nov. Tada bi lako zaboravio da mu je već blizu šezdeset godina i da su mu dani u armiji izbrojani.

Uspeo je da krišom povuče dva duga gutljaja. Onda kada se pukovnik okrenuo, flaša se već nalazila pod sedištem. Uostalom, do Fort Vorta je put dug i veoma prašnjav. Irac je tvrdio da čovek kome je grlo suvo i prašnjavo ne može uopšte da funkcioniše dobro.

Negde desno od njega, zaklonjeno planinama i brežuljcima, nalazilo se selo Forest Hil. Povremeno su u njega svraćali da predahnu i da pribave provijant. Ovog puta, međutim, pukovnik Tornton je odlučio da obiđu selo u širokom luku i idu planinskim prelazom.

Đavo bi ga znao zbog čega je doneo takvu odluku. Uostalom, riđokosi Irac je bio suviše star, iskusan vojnik da bi lupao glavu o odlukama i naredbama svojih pretpostavljenih.

– Šta vi mislite, naredniče? – pitao je pukovnik Tornton. – Moramo li da prekinemo put i odmorimo se ili će konji uspeti da izvuku kola preko prelaza?

Meknil pogleda preko oznojenih leđa svojih konja, a onda odlučno klimnu glavom. – Moći će da izvuku do gore, ako im na uzvišici omogućimo odmor.

Pukovnik Tornton je bio zadovoljan odgovorom, jer se uklapao u njegov plan.

– Jedno pitanje, ser?

– Da, naredniče?

– Ako bismo se odmarali na onoj uzvišici sa koje možemo da pljunemo pravo na Forest Hil, pitam se, ser, zbog čega se ne odmaramo u tom selu pa iz njega nastavimo put?

– Dobro pitanje!

Džordž Meknil je prihvatio ovu pohvalu sa zadovoljstvom.

– I šta vi mislite, zbog čega nismo tako postupili?

– Zbog toga što ste vi odlučili drugačije, ser.

– Potpuno tačno, naredniče. Da ste kao dete učili više, a kasnije se „kvasili" malo manje, od vas bi postao odličan viši oficir.

Džordž Meknil se iskezi.

– Učenje mi nikada nije bilo jača strana, ser. A što se „kvašenja" tiče, ser, kada bih morao da ga se odreknem samo zbog jedne zlatne zvezdice, kao i radi bolje uniforme koju bih dobio, moja odluka bi prevagnula na stranu „dobre kapljice", ser!

– Koliko imate tih „dobrih kapljica" uz sebe, naredniče?

– Pa bilo je ukupno šest flaša, ser – odgovori Meknil iskreno. – Smem li ja sada vama da postavim pitanje, ser?

– Naravno, naredniče.

– Šta vi mislite zbog čega se ja osećam tako dobro i manje sam umoran čak i od onih mladića među nama koji se jedva drže na leđima konja? Čini mi se da se svakog časa mogu naći na zemlji.

– Zbog toga što ste od te užasne tečnosti sasuli u sebe već tri flaše!

Meknilov osmeh postade sada još širi. Krajevi usana su mu bezmalo dodirivali uši.

– Vi ste izvanredan oficir, ser – pohvalio je svog pretpostavljenog. – Vi znate dosta o ljudima. Ako jednom ipak moram da gledam u travu odozdo,

najviše bih voleo da me tako nešto snađe pod vašom komandom.

– Hvala naredniče. A sada se pobrinite da konji zaista izvuku uz tu uzvišicu do prelaza!

Pukovnik Tornton izjaha napred i poče da dovikuje svoja naređenja ostalim vojnicima. Izbio je opet na čelo kolone. Sledila su ga dva vojnika, zatim su išla kola sa Meknilom na kočijaškom sedištu, a na začelju opet dva vojnika.

Narednik Meknil ponovo nategnu flašu i otpi dobar gutljaj. Onda upravi pogled na uzani strmi put koji je vodio do prelaza, da bi samo trenutak kasnije zamahnuo bičem iznad konjskih leđa. Učinio je to tako da životinje samo čuju zvižduk i strujanje vazduha koje je izazvao bič. Još nikada konj kojim je on upravljao nije osetio bič na svojim leđima.

Kada su stigli do polovine strmog, uzanog puta i on bacio pogled na desnu stranu, ugledao je belo okrečene kuće Forest Hila pod sobom. Video je crkvu, trg, mesno groblje ograđeno belo okrečenim zidom i na kraju glavne ulice najveću zgradu u mestu koju je i najviše voleo – krčmu! Video je i ljude kako se kreću ulicom, ali su izgledali tako mali da ih nije mogao razlikovati.

Narednik Džordž Meknil zavitla bičem iznad konjskih glava i zategnu uzde. Put je bio veoma strm, kamenit i ispresecan poprečnim usecima koje je valjalo zaobilaziti da se dragoceni teret i top ne bi otkotrljali s kola. Ako bi se to dogodilo, bilo je uveren, pripisali bi nezgodu njegovom navodnom pijanstvu. Stigao bi pred vojni sud, zatim proveo nekoliko godina u vojnoj kažnjeničkoj jedinici i najzad bi bio izbačen iz armije bez čina i bez penzije.

Ispred njega prođoše pukovnik i dva vojnika tačno ispred jedne oštre okuke nalik na lakat, pa su brzo nestali sa vidika. Meknil potera još oštrije zapregu. Mogao je sada da iz nje izvuče sve, jer će se gore na prelazu odmarati. Možda će mu se još pružiti prilika da odozgo odjaše u Forest Hil i poseti mesnu krčmu.

Vešto je kolima zaobilazio useke, a iza njega se čulo rzanje konja dvojice vojnika sa začelja. Povremeno bi se čule i vojničke psovke upravljene i nebu i svetu.

Stigao je do jedne oštre okuke i nju uspešno savladao. Pukovnik i dva vojnika s njim su imali prednost od nekih dvadeset metara. Levo i desno su se uz put uzdizali okomiti planinski grebeni. Samo su tu i tamo vrhovi zaklanjali sunce koje ovde i nije peklo tako žestoko. Sada su i dvojica vojnika sa začelja prešla okuku i približavala mu se.

– Hej, naredniče!

Meknil se okrenu. Momak koji ga je pozvao jedva da je prevalio dvadeset godina. Kosa mu je bila svetloplava, a na licu imao više pega nego kose na glavi.

– Šta je bilo, Dilane?

– Moja prokleta raga je povredila nogu, naredniče!

Meknilu nije bilo potrebno da razmišlja dugo, a još manje da traži pukovnikov savet. Tako sitne stvari rešavao je sâm.

– Veži konja pozadi za kola i popni se do mene na sedište.

Sve to nije trajalo duže od dva minuta. Kroz gusti oblak prašine koji su digli pukovnik praćen s dva vojnika, cela ova operacija se i nije mogla videti.

– Prokletstvo, zbog čega se nismo odmarali u Forest Hilu? – pitao je Dilan provlačeći se kroz kola s arnjevima do kočijaškog mesta. Najzad je seo uz narednika.

– Pukovnik ne mari za tekilu ni crnokose senjorite – uzvrati narednik uz osmeh. – Veren je jednom „bledolikom" plavušom.

Dilan mu uzvrati osmehom. Voleo je narednika. Uostalom, svi su ga voleli.

– Mogu li da dobijem gutljaj te tvoje vatrene vode, narednice?

– Ti mi, prokletstvo, duguješ novac za dve flaše, Dilan. Kada nameravaš da mi ih platiš?

– Čim primim sledeću platu.

– O kej! – zaključi Meknil. Upravo je hteo da se slobodnom rukom maši za flašu ispod kočijaškog sedišta kada kiša olova prelete preko njega.

Odakle dolaze ti pucnji, nije se moglo otkriti na prvi pogled. No sigurno se bar deset osoba ušančilo između okomitih stena i pucalo iz svih raspoloživih cevi.

Već prva salva skide s konja pukovnika i dvojicu vojnika. Meknil je prošao toliko borbi da je znao da o njima više ne mora brinuti.

Iz kola se pridigao Dilan koji se trenutak ranije bacio pozadi pod arnjeve.

– Piketa je takođe zakačilo! – vikao je Dilan.

Piket je bio drugi vojnik na začelju. Ostao je sâm da jaše pošto se Dilan popeo na kola s arnjevima.

– Prokletstvo, narednice, pa mi...

Meknil zamahnu bičem. Prvi put u svom životu dozvolio je da ga konji osete na svojim leđima. Put pred njim bio je potpuno ravan, da bi se zatim oštrom okukom savijao u desno. Odatle je, što je Irac znao, strmo vodio na zaravan prelaza. Na tom mestu su stene bile tako okomite, isprane kišom i kao izglačane vetrom da se ni planinske koze na svojim spretnim nogama ne bi mogle održati.

Postojala je samo jedna šansa. Treba da prebrodi tu zaravan da sa sva četiri točka pređe oštru okuku, a onda izvuče iz konja najviše moguće, kako bi kola sa novcem, zlatom i oružjem smestio na zaravan.

– Top, Dilane! – povika narednik žustro. – Prokletstvo, momče, nadam se zbog nas obojice da umeš rukovati njime? Redenik je već uveden u top, treba samo da ispaljuješ. Da zasipaš kamene zidove! Možeš zatvoriti oči. Ja ni u kom slučaju neću zaustavljati kola.

– Možda oni hoće samo tovar s kola?

– Sigurno! – prosikta narednik Džordž Meknil. Tovar i naše leševe! Bože moj, mi smo jedini koji smo preživeli!

Riđokosi Irac je gotovo pljoštimice ležao na kočijaškom sedištu, jer je tako nevidljivim strelcima iz zasede predstavljao najmanju metu. Levom rukom je čvrsto držao uzde u ruci, a desnom zamahivao bičem, radeći sve to iz krajnje nepodobnog položaja. Imao je ispod sedišta „vinčesterku", ali je bilo besmisleno da je sada izvlači. Pre svega, nije uopšte mogao da vidi protivnike, a sa kola koja su se tako jako truckala nije bilo moguće pogoditi čak ni jasnu metu. Jedan slučajni pogodak ne bi im mnogo pomogao niti ih odveo dalje. Za spas je bilo potrebno više, a narednik Meknil je bio iskusan vojnik.

Konji su žestoko grabili napred. U normalnim prilikama bi se ukočili ispred mrtvaca koji su ležali na putu, ali ih je Irčev bič gonio dalje. Od tog trenutka nije bilo više ničega što bi ih moglo zaustaviti, izuzimajući metak.

– Prokletstvo, Dilane!

Jedan metak zakači Meknilovo rame, a drugi ostavi krvav trag na njegovom bedru. Osetio je i tup udarac u plećku, ali nije osećao bolove.

– Dilane!

U istom deliću sekunde, top je počeo da bljuje olovo u pravcu brda. Irac nije mogao da vidi koji postupak mladi vojnik koristi, ali se nadao da cevi nisu uperene na jedan određeni cilj, nego da raspršuje usijano olovo na levu i desnu stranu ravnomerno, budući da nisu otkrili odakle neprijatelji pucaju. To je, uostalom, i bila jedina mogućnost prinuditi napadače da se povuku u zaklon. Samo to bi im omogućilo da se zaštite. Meknil je znao šta ljudi osećaju kada se u njihovom pravcu otvori vatra iz topa. Čak i oni koji su uvereni da ih metak neće, uvlače glave u ramena. Već sama snaga paljbe ima zastrašujuće dejstvo.

Iverke poleteše oko Meknila kada je jedan metak pogodio kočijaško sedište. Koža lica mu je na nekoliko mesta bila zguljena. Topla krv slivala mu se niz obraz.

Povici kojima je bodrio konje, mešali su se sa treštanjem topa. Pogled mu je bio upravljen gotovo ukočeno napred. Nije se okretao. Prevalio je više od polovine puta, a konji i tovar su ostali neoštećeni. Naravno, nije računao metke koji su ga zakačili. To mu je u ovom trenutku bila najmanja briga.

Bilo mu je nejasno zbog čega razbojnici nisu još otvorili vatru na konje. Bio bi to najjednostavniji način da ga zaustave.

– Dilane! – uzviknuo je uplašeno Irac kao da je iz kola čuo krik mladog vojnika.

– Naredniče, oni su me zakačili, nared...

Meknil nije mogao da zaustavi kola da bi se pobrinuo o ranjenom vojniku. Pucnjava iz topa je utihnula.

– Pucaj, Dilane! Prokletstvo! Sve dok dišeš, možeš i pucati! To nam je jedina šansa. Dilane!

Još jednom se čuo divlji stakato iz cevi topa, a onda je zavladao mir.

Ispred Meknila se pojavila oštra krivina. Stegnuo je uzde čvršće. Istovremeno, koraci konja postadoše kraći. U punom trku je bilo nemoguće usmeriti kola koja su se besomučno tresla na oštru krivinu.

Irac ugleda ispred sebe duboki usek koji se pružao poprečno preko puta. Nije mogao ni na koji način da ga izbegne. Morao je kolima preko njega.

Nije mogao da se seti kada se poslednji put molio. Sada je molio, slao u pravcu vedrog, plavog neba usrdnu kratku molitvu. Molio je da proklete osovine izdrže očekivani snažan potres.

Meknil popusti ponovo uzde. U besmislenom gnevu ponovo zamahnu bičem. Konji su ponovo ubrzali hod. Negde iza njega meci su probijali platnene arnjeve i prolazili samo nekoliko santimetara od njegovog tela. U ustima je osećao gorak ukus. Tako se verovatno osećaju oni u „predsoblju pakla". Ta sudbina neće mimoići ni njega ako ova prokleta kola ne pređu prokleti usek.

Tresak je bio užasan. Podigao je narednika Meknila više od pola metra sa kočijaškog sedišta. Unutra, u kolima, je sve bilo ispreturano. Kada se ponovo spustio na kočijaškog sedište, usek je već bio prebrođen. I gle čuda, kola su se i dalje kotrljala! Išla su putem, nisu se prevrnula ni na jednu stranu, ni levo ni desno! Ko god da je gradio ova kola, obavio je sjajan posao.

Iza kola se još uvek čula pucnjava. Od kako su savladali krivinu, to je bio jalov posao. Još do sada, mislio je Irac tešeći samog sebe, nije izmišljena puška koja puca iza ugla.

Razbojnici su učinili kobnu grešku. Ukotvili su se u svoje zasede, jer su bili čvrsto uvereni da će uspeti. Odabrali su ravan deo puta da iznad njega postave zasedu, sigurni u to da će zaustaviti transport. Upravo iz tog razloga nisu rasporedili ljude drugačije, sa obe strane strmog puteljka koji je vodio na zaravan.

Upravo tim putem je narednik Meknil gonio konje. U ovom trenutku bi mu žao konja. S mukom su grabili napred, klizali se nazad da bi opet vukli uz brdo okupani znojem, teško dišući.

– Dilane!

Starom irskom naredniku su se suze slivale niz lice. Dospeo je na zaravan kojoj se moglo prići samo iz dva pravca. Putem kojim je išao on ili onim iz Forest Hila. Taj iz sela je vodio preko kukuruznih polja, zatim preko kamenitog tla koji ni sa jedne strane nije bio zaštićen i najzad kroz stenovite useke. Bio je to vijugav put iz sela.

Naglim trzajem je zaustavio kola, skočio sa kočijaškog sedišta, obišao trčeći kola i strgnuo arnjeve. Ugledao je Dilana, mladog plavokosog momka čije je lice bilo ukrašeno stotinama pega. Dva metka su ga pogodila u grudni koš. No još je bio živ.

Meknil ga skide s kola i odvuče u senku velike stene koja kao da je obrazovala nastrešnicu. Ostao je ne-

koliko trenutaka uz mladića, klečeći na vrelom kamenu. Onda je naglo skočio, znajući da lupeži kojima je uspeo da umakne neće odustati. Krenuće u poteru za kolima. Ljudi njihovog kova koji su sa sigurnošću očekivali pobedu i siguran, bogat plen, a onda neočekivano doživeli poraz, bili su spremni na sve.

Iskusni narednik je skinuo top s kola i odvukao ga do jedne udoljice gotovo kružnog oblika, gde je našao zaklon za sebe i ujedno mogao da drži na nišanu oba puta koji su vodili na zaravan. Ponovo je otrčao do kola i prevukao sanduke s municijom. Konačno je dovukao u udoljicu i topovska kola na koju je mogao da postavi oružje. Radio je neumorno. Dopremio je i sanduke s dinamitom, sanduke s puškama, s municijom, novcem i zlatom na šta su se razbojnici okomili.

Obavio je to za svega nekoliko minuta. Kako je to uspevao sa svim ranama koje je zadobio, ni njemu samom nije bilo jasno. U svakom slučaju, nije osećao bol sve dok se kretao.

Pošao je poslednji put do kola i ispregao konje. Ostavio je tri sanduka dinamita u kolima na samoj sredini, odmerio fitilj, potpalio ga, a onda se svom snagom odupro o kola gurajući ih leđima. S teškom mukom uspelo mu je da pokrene kola. U jednom trenutku je morao da koriguje pravac kojim su krenula niz brdo. Najzad su počela da se kotrljaju niz strminu, onu istu uz koju su ih desetak minuta ranije konji jedva izvukli.

Riđokosi Irac je netremice gledao u kola koja su se nezadrživo kotrljala. U poslednjem trenutku došlo mu je do svesti da će uslediti užasna eksplozija, pa se bacio pljoštimice na tle.

Kola su se spustila niz strminu, kada tišinu prekide zaglušujuća detonacija. S leve i desne strane otkidale su se velike kamene gromade i padale na uzani strmi put. Dok se kamenje umirilo, na putu se već obrazovala barijera visoka preko dva metra. Dovoljno visoka da spreči gonioce da se do zaravni na kojoj se nalazio narednik probiju na konjima.

Meknil se malo opustio i istog trenutka osetio je bol. U talasima mu je potresao telo i gonio ga na ivicu ludila.

Puzao je nazad, ostao da leži nekoliko trenutaka kraj onesvešćenog Dilana, a onda ga konačno odvukao u udoljicu gde se nalazilo sve. Bilo je dovoljno municije, dovoljno vode i životnih namirnica, sanduk sa lekarijama i zavojima, naravno i top koji je ranjeni Irac uz velike napore postavio na topovska kola kako bi kasnije, ako to bude potrebno, mogao lakše da rukuje njime. Naravno, tu su bili zlato i novac, ali to u ovom trenutku nije imalo nikakvog značaja. Proverio je šta mu je sve tu na raspolaganju, a onda uzeo sanduk s lekarijama u kojem su se, pored ostalog, nalazile flaše sa viskijem koji je sâm spravljao.

Flaše koje su se nalazile ispod kočijaškog sedišta odletele su zajedno sa prokletim kolima u vazduh. Meknil

otvori jednu bocu. Nakrenuo je i ispio bezmalo do polovine. Onda se privukao do mladog Dilana i napojio ga ovim vraškim pićem. Nije bila pretera-na tvrdnja da Irčeva kapljica može da vrati u život i mrtve. Istog trenutka je Dilan otvorio oči i iznenađeno gledao oko sebe.

– U redu je, vojniče! – kazao je Irac blago. – Preživeli smo. Ako nas kasnije još nešto zakači, bićemo bar dobro raspoloženi. Pijani i veseli. Kako se osećaš, momče?

– Ne baš dobro, čini mi se – uzvratio je mladić tiho opipavajući grudni koš.

– Imaš li bolove?

Dilan klimnu potvrdno glavom.

– Možda to ne bi trebalo da priznam, ali me bolovi uništavaju!

U sanduku s lekarijama nalazilo se više morfijuma nego što bi bilo potrebno posle žestoke borbe prsa u prsa većih vojnih formacija kada bojno polje više liči na klanicu. Morfijum je takođe pripadao tovaru namenjenom Fort Vortu.

Meknil izvuče dva šprica govoreći Dilanu.

– Jedna je za tebe, a druga za mene – objašnjavao je Irac. – Ako to nije dobro, otići ćemo zajedno u pakao, momče.

Ubrizgao je morfijum. Pokazao se kao dobar, čak odličan. Samo nekoliko minuta kasnije se mišići Dilanovog lica opustiše, a riđokosi narednik nije više osećao bol. To po njegovom mišljenju nije bilo dobro, ali ovde prepušten samom sebi, morao je da bude u redu i nije smeo da dozvoli da ga bolovi savladaju.

– Hej, vojniče! – čuo je nečiji povik.

Meknil se postavi iza topa. Podigao je cevi tako visoko da se videlo pola metra iznad prirodne barijere koju je obrazovala granica udoljice.

– Nemaš gore nikakvih šansi, vojniče.

Riđokosi narednik se nasmeja grohotom. Neko iz njegove jedinice je rekao da kada se on smeje kao da to čini sâm đavo. Tako je to zvučalo i ovog puta.

– Umesto da pričam priče, na tvom mestu, čoveče, popeo bih se ovamo gore. To je najbolji način da utvrdiš kako mi je.

Nekoliko trenutaka je vladala tišina, a onda se čula psovka.

– Mi ćemo doći, vojniče! Ali ne sami!

– Utoliko bolje – uzvrati Meknil. Morfijum i njegova čuvena „kapljica" doveli su ga u stanje euforije. Mogao je da povede rat protiv celog sveta.

– Vratite se, ja vas čekam!

Džerald Kastro se trgnu kada je dolinom odjeknula eksplozija. U jednom skoku se našao kraj prozora i gurnuo drvene kapke. Na Karisu Benitez, koja je polunaga sedela na krevetu, nije uopšte obraćao pažnju.

Gledao je u pravcu stenovitih planina prema prelazu. Nije se moglo videti ništa izuzev gustog oblaka prašine koji se, kako je izgledalo odozdo iz sela, uzdizao sve do samog neba.

Za trenutak nije znao šta da misli o toj prokletoj eksploziji.

– Dobro si to obavio, Teksašanine! – promrmljao je posle nekoliko trenutaka sebi u bradu. – Dobro si to uradio! Bio je to najjednostavniji način da tu prokletu kopilad, sve plavokaputaše jednostavno digneš u vazduh.

Oči Džeralda Kastra su zasvetlele. Okrenuo se od prozora. Pogled gladne zveri bio mu je prikovan za Karisine grudi. Devojka se ukoči. Zabacila je glavu na potiljak i gledala krupnog meleza. U ovom trenutku bila je sasvim svesna činjenice da bi mogla da ubije čoveka.

Džeralda Kastra, čoveka koji se osećao bezbednim i mislio da može postići sve!

Sančo je bio mrtav. Prema tome, nije imalo značaja je li nameravao ili ne da ubije razbojnika. Bio je mrtav! Znači ona nikada neći moći da voli nekog muškarca. Bar ne onako kao što je volela Sanča. Istina, sveštenik je govorio da su kazna i osveta božja stvar, a Karisa je u to verovala. Sada, međutim, nije verovala ni u šta. Pre svega, ne u to da će joj neko drugi preuzeti ono što je čvrsto namerila da učini, da tog odvratnog poluindijanca rošavog lica kazni svojom rukom.

– Koliko ti je godina? – upita Kastro muklim glasom.

– Sedamnaest – uzvrati devojka. Zabacila je kosu na potiljak, a jedre grudi joj zategoše bluzu. No to nije proisteklo iz strasti koju je u njoj budio ovaj čovek. To uzbuđenje je bilo rezultat njene napetosti i njenih planova. Inače, za nju je Kastro bio čudovište u ljudskom obličju. Srce joj je užurbano tuklo, jer je bila uplašena zbog onoga što je sama zamislila da treba učiniti.

– Jesi li već imala čoveka?

Htela je da potvrdi, ali to nije mogla da prevali preko usana. Samo je odmahnula glavom.

– Ipak, ja se ne bojim.

Vođa bande se nasmeja glasno. Lagano je prišao postelji. Samo dva koraka i devojka će biti njegova. Neko ga je s polja pozivao. Kastro zastade. Na njegovom širokom licu ogledala se ljutnja.

– Šefe!

Kastro se okrete. Ostao je da stoji na otvorenim vratima i odmerio devojku.

– Nećeš valjda doći na pomisao da mi pobegneš odavde, curo? – upitao ju je s neskrivenom pretnjom u glasu.

– Naprotiv! – odgovorila je Karisa Benitez i pružila se na postelju.

Melez izađe na vrelinu sunca. Morao je da žmirka, jer je u kući sa spuštenim kapcima vladao gotovo mrak. Trebalo je navići se na ovako bleštavu svetlost.

Delmar Robins je stajao na ulici. Inače, ovamo je stigao iz Arkanzasa. Međutim, u tom gradu, kao i u mnogim drugim gradovima, nije smeo da boravi. Malog, debeljuškastog čoveka tražili su predstavnici zakona zbog ubistva, pljačke, nasilja i tuče. Pošto nigde nije mogao da ostane, da se skrasi i ima svoj zavičaj, ostao je uz

ovu bandu i opravdano važio za najboljeg čoveka.

– Šta, kog đavola...

Robins pokaza ispruženom rukom prema brdima koja su se nalazila, činilo se, na dohvat ruke. Tri jahača grabila su prema selu. Prvog jahača Kastro je mogao da prepozna i sa tolikog rastojanja.

Valdo Ventana, Teksašanin. Kastro je slutio nevolju.

V

Dok Holidej zaustavi Miga. Žmurnuo je i osmotrio planinski deo koji kao da je izranjao iz prašine. – Konjica – kazala je Karmen Duarte koja je priterala svog konja uz Dokovog, i odlučnim stiskom ruke umirivala uzbuđenu životinju. Dok navuče dublje na čelo šešir, jer su kosi zraci sunca zaslepljivali.

– To je konjica! – ponovi crnokosa lepotica.

Holidej je klimnuo glavom. Verovatno vojnici imaju neke veze s tom eksplozijom, ali ni za šta na svetu nije mogao smisli šta bi ih to podstaklo da je izazovu. Vetar je razvejavao tamne oblake dalje prema istoku. Tako da je nebo ponovo postalo bistro i plavo. Do planina je bilo još neke tri milje. Nikako više. Ispod toga se nalazilo ravno tle, a milju dalje i Forest Hil.

Holidej pogleda iskosa Karmen Duarte. Dvoumio se šta da joj kaže, ali ga je ona preduhitrila odmahujući svojom ponositom glavom.

– Nećeš me se osloboditi – kazala je tiho, ali odlučno. – Znaš dobro zbog čega sam pošla na ovaj dug i opasan put. Niko me od toga ne može odvratiti, Holideje!

Džordžijanac se, istina, nadao da će uspeti da je drži po strani od svega, ali u to nije baš bio čvrsto uveren. Karmen Duarte pripadala je onoj vrsti žena koje sprovode u delo, do kraja, sve što utuve u svoje lepe glave.

– U svakom slučaju se moramo odvojiti! – upozorio je Holidej. Karmen se složila – Na istu ideju sam došla i ja. Konačno, poznajem jednog od razbojnika. Zar si to zaboravio?

Nije, naravno, zaboravio činjenicu da je Karmen jednu noć pre gužve u Mensfildu provela sa razbojnikom, članom Kastrove bande.

– U redu – složio se Holidej. – Ja ću krenuti kroz planinu. Treba da utvrdim šta se tamo dogodilo. Možeš u Forest Hilu da širiš glasove da će te tvoj verenik uskoro stići.

Za trenutak ga je gledala iznenađeno, a onda se nasmejala tiho.

– Verenik, to baš zvuči dobro – zaključila je. – Iako si ti čovek s kojim bih se rado verila, znam da od toga nema ništa, niti će ikada biti. Upoznala sam mnoge ljude koje ne drži mesto. Nemirne ljude. Ne mogu da zamislim ženu, ne verujem da postoji takva koja bi te mogla zadržati.

Pre nego što je Holidej mogao bilo šta da uzvrati, okrenula je konja, obola ga srebrnim mamuzama i odjahala ne osvrnuvši se.

Pratio je crnokosu lepoticu pogledom sve dok se nije izgubila na horizontu. Nije se baš osećao najbolje zbog toga što je pustio da jaše sama u Forest Hil. No drugog puta niti rešenja nije bilo. Da se slučajno nisu sreli na indijanskoj teritoriji, ona bi sigurno otišla do Forest Hila kako je i nameravala.

Krenuo je dalje izabravši prilično zaobilazan, ne mnogo vidljiv put, koji ga je istina udaljavao od mesta eksplozije, ali se na taj način manje izlagao riziku da upadne u klopku i bude napadnut iz zasede.

Srećom, posle dužeg odmora, njegov konj se izgleda sasvim oporavio. Bez teškoća je uspevao da savlada strme staze i uzane kanjone kojima je zaista mogao proći samo jedan konj sa jahačem na leđima. Jahao je oko pola sata. Tu je mogao da oseti miris baruta, a prašina je počela da mu smeta očima. Usporio je konja dozvoljavajući mu da napreduje hodom. U jednom trenutku je imao predosećaj da nije daleko od mesta okršaja.

Izabrao je put preko uzvišice, koji je bio znatno teži, ali i sigurniji. Kada je pogledao dole, video je kanjon koji su uokviravale glatke strme stene. Znao je iz kog pravca je konjica dolazila. Vojnici su, po svemu sudeći, obišli Forest Hil. Dakle, morali su, hteli ne hteli, da prođu kroz ovaj kanjon.

Holidej je jahao dalje. Izvukao je „vinčesterku" iz futrole i ubacio u nju prvi metak. Prirodna barijera zaklanjala ga je od pogleda odozdo. Ni odjeci topota kopita njegovog riđana nisu mogli da dosegnu do dole, do kanjona.

Deset minuta kasnije, Holidej je stigao do mesta gde je put prav kao strela izlazio iz kanjona, a onda oblikovao oštar zavoj sličan laktu. Holidej je zaustavio konja. Izvukao je dvogled iz bisaga i pogledao kroz njega. Nije bilo sumnje, upravo na ovoj dugoj, ravnoj deonici puta razbojnici su postavili zasedu odredu američke konjice. Ugledao je leševe vojnika i njihovih konja. U tom delu je vladala grobna tišina. Sve je ukazivalo na to da su banditi napustili mesto zločina. Niko nije mario za poginule vojnike. Nigde krsta, nigde humke, ničeg što bi podsećalo na ovu besmislenu smrt.

Obrisao je nadlanicom znoj s čela. To dole je podsećalo na dela Indijanaca. Međutim počinila su ga belci. Isti oni ljudi koji su u Mensfildu napravili pokolj, ne ustežući se ni toga da ubiju ženu i dete. Džerald Kastro i njegovi desperadosi. Nemilosrdni i neuračunljivi.

Nastavio je lagano put. Tražio je pogledom kola na čiji tovar su se okomili razbojnici. Novac, zlato, oružje! Kočija nije mogla tek tako da iščezne.

Odavde nije bilo puta koji vodi do Forest Hila kojim su desperadosi mogli da odvuku kola. Morali su da nastave kanjonom čiji je uspon vodio do prelaza, a odatle južno uzanim putem između stena dole do Forest Hila. Za Holideja je to nedvosmisleno značilo da ako krene nazad putem kojim je došao, mora naići na tragove. Neko-

liko minuta pošto je obišao kamenu barijeru, otkrio je dole ispod mesta na kojem se nalazio, poprište eksplozije. Glatke okomite stene su, s obe strane puta koji je vodio do prelaza, bile zagaravljene od baruta, a na pojedinim mestima je odvaljeno kamenje sasvim blokiralo prolaz. Usred tog kamenog krša jasno su se videli ostaci kola s arnjevima na koje se Džerald Kastro nameračio.

Negde je nešto omanulo?!

Holidej kliznu iz sedla, odvede konja u senku jedne stene, a kada se približio samoj ivici useka uzeo je, sigurnosti radi, „vinčesterku" obema rukama. Nagnuo se da vidi bolje šta se dešavalo dole. To, međutim, nije mogao baš precizno da vidi golim okom. Ponovo je uzeo dvogled. Otkrio je nekoliko osoba koje su stajale zaustavljene kamenom barijerom nastalom posle eksplozije. Procenio je da rastojanje iznosi oko jedne milje. Suviše veliko da bi mogao koristiti pušku.

Skrenuo je dvogled udesno, preko barijere na put koji je okomito vodio na gore, preko kojeg su kola morala da se skotrljaju pre nego što je došlo do eksplozije.

Zastao mu je dah. U useku između dve stene jasno je video zaravan i dva zaprežna konja u senci jedne stene. Okrenuo je dvogled još dalje udesno i pokušao da izoštri prizor. Preko stena se iz jedne udoljice videla jasno cev topa. Nije trebalo razmišljati dugo da bi se zaključilo šta se dogodilo. Plan razbojnika nije urodio plodom, izjalovio se. Istina, uspeli su da ubiju većinu vojnika, ali je nekima ipak uspelo da umaknu i da se ušanče. I to čak na jednom gotovo potpuno nedostupnom mestu.

Vratio se svome konju i vinuo u sedlo. Nije mogao da promaši put koji je vodio u udoljicu, jer su mu dve stene neobičnog oblika bile dobar putokaz. Kada je bio siguran da se dovoljno približio, zaustavio je Miga.

– Hej, vojnici! – njegov povik su stene vratile više puta kao gromoglasni eho.

– Ne moraš da vičeš, pasji sine! – odjeknuo je višestruko odbijen odgovor s druge strane barijere od kamena. – Posmatram te i motrim već neko vreme. To što si još uvek živ možeš da zahvališ viskiju i morfijumu, pasji sine. Do sada se, stvarno, nisam mogao odlučiti da li da te smatram neprijateljem ili prijateljem.

Iako je situacija bila krajnje napeta, Holidej nije mogao a da se ne nasmeje.

– Ako pripadaš konjici, a Džerald Kastro i njegovi desperadosi važe za tvoje neprijatelje, onda mene možeš smatrati svojim prijateljem.

– Imaš li ti možda ime?

– Dok Holidej!

– Smešno ime.

– Kako stvar stoji s tobom, razmetljivče? Imaš li ti ime?

– Džordž Meknil!

Holidej se tiho nasmeja.

– Zar to nije bio jedan prokleti Irac koga su pre mnogo godina obesili u Belfastu?

– To je bio jedan od mojih predaka, Holideje. – promrsi Irac. – Ja sam narednik Meknil, jedan od najboljih vojnika koji je ikada kročio na ovu prokletu zemlju!

– Mogu li da priđem bliže?

– Svakako, sinko. Lepo polako i veoma oprezno. Prst mi je na obaraču. U mojim godinama čovek više nije baš najmirniji. Shvataš li?

– Razumem to odlično – reče Holidej i pusti Migu uzde. Obišao je poslednju stenu i onda ugledao izmoždeno narednikovo telo i pocepanu uniformu. Stajao je kraj topa držeći u desnoj ruci „vinčesterku". Levom rukom je prinosio flašu ustima.

Meknil otpi gutljaj, a onda dobaci flašu Holideju tako vešto da se nije prosula ni jedna jedina kap.

– Ne može naškoditi! – iscerio se Irac. – Ta stvar dezinfikuje iznutra.

Džordžijanac otpi gutljaj od koga mu suze granuše, jer je retko kada u životu probao nešto tako žestoko i tako lošeg ukusa.

– Žabe, zmije, petrolej, nešto malo kerozina, jednom rečju sve što se može izmešati – objasnio je riđokosi. – Od tog pića nekima opadne kosa, a nekima ispadaju zubi. Ali većina pravih ljudi uglavnom dobro podnosi moju „kapljicu". Čak vlada i velika potražnja. Žao mi je što više nisam u mogućnosti da ispunim želje svojih mušterija.

Holidej sjaha s konja i povede ga u senku. Tek tada je ugledao drugog vojnika, kako spava u senci nagnute stene.

– Vojnik Dilan – objasni narednik Meknil. – Njega je još gore zakačilo nego mene. Srećom, imamo ceo sanduk lekarija, među kojima ima dovoljno morfijuma. Međutim, s njim stvari stoje veoma loše. Neko bi trebalo da mu izvadi te metke iz tela. Neko ko se u to razume.

– Tamo postoji lekar – kazao je Holidej pokazujući prema Forest Hilu. Narednik klimnu glavom i otpljunu.

– Onda nam treba još neko ko će ga dopremiti ovamo.

Holidej pogleda narednikove rane na ruci i na bedru.

– Očistiću rane i previti ih – kazao je Ircu. – No, nemoj pokušavati da izigravaš junaka. Čak ni irski narednik nije od kamena.

Narednik Meknil progunđa, ali se ne odupre. Iako je bolelo, nije pustio ni glasa. Holidej je otpio još jedan gutljaj strašne rakije.

– Video sam četvoricu iza kamene barijere – kazao je. – No kako stoje stvari, nemaju baš neku šansu da stignu ovamo. Kao uostalom što ti nemaš šansu da siđeš odavde. Šta si naumio?

– Tako sam dobro opremljen da mogu nekoliko dana, a možda i više, izdržati ovde. Možda će oni u Fort Vortu primetiti da nas predugo nema, možda su im neke stvari iz ovog tovara neop-

hodne. U tom slučaju, poslaće nekog nama u susret.

Holideju je i to palo na pamet. Međutim, nije verovao da je naredniku ostalo još toliko vremena. Kastro je bio prevejani pas. Sigurno će se dosetiti nečeg.

– Obećali su da će se popeti ovamo gore – kazao je Meknil. Ja te momke očekujem. Možeš biti siguran da ni jedan neće preživeti uspon. Ni jedan jedini!

Holidej je seo kraj narednika i obrisao znoj s čela. Znači, Kastro je pretio da će doći ovamo gore. Pod normalnim okolnostima bi to bila čista besmislica. I sâm vođa bande je mogao da izračuna, služeći se prstima samo jedne ruke, da niko od njegovih ljudi nema šanse da stigne do prelaza i izbaci iz stroja narednika sa topom. Pa ipak bio je uveren da će Kastro doći. Možda će ispred sebe goniti nesrećne seljake, stanovnike Forest Hila.

Holidej je svoje zle slutnje ispričao naredniku, kome to nije do sada palo na pamet. Čuvši to, Meknil je počeo da psuje kako to samo Irci umeju.

– Protiv mojih principa i protiv mojih dužnosti je da se predam tamo nekom razbojniku i dam mu materijal koji pripada konjici. Verovatno me zbog toga ne bi više mogli izvesti pred sud, jer bi me razbojnici ubili, no svejedno, to je protiv mojih principa.

– Da li bi mogao da sa Dilanom povučeš dalje, više u brda?

– Misliš da napustim ovo uporište?

– Ne, time sam mislio da obmaneš razbojnike da si odustao od ukopavanja i odbrane.

– Kada misliš da to učinim?

– Nešto kasnije – odgovori Džordžijanac. Dao bih ti znak.

– Šta kog vraga imaš na umu?

Holidej slegnu ramenima.

– Iskreno govoreći, to ni sâm još ne znam. Odjahaću u selo. Jedna moja poznanica koja je bila u Mensfildu i preživela užas koji su razbojnici tamo počinili, već je na putu za Forest Hil. To je jedna izuzetno lepa žena. Možda ćemo tamo zajedno naći ljude koji će želeti da nam se pridruže. Zaista još ne znam, naredniče!

– Može biti isto tako da će vas jedino kao leševe pustiti da uđete u Forest Hil.

– I to se, naravno, može dogoditi – kazao je Holidej, iako nije želeo da razmišlja u tom pravcu. Ako se odavde odozgo bude približavao selu, videće ga da dolazi. Znači, razbojnici bi mogli da izračunaju da je bio u vezi sa narednikom. To, pak, znači da će ga pustiti da živi dok ne budu izvukli sve iz njega i saznali ono što im je od naročite važnosti.

Bilo kako bilo, to je izuzetno opasna igra, ali je morao da se upusti u nju.

Previše dugo je boravio na indijanskoj teritoriji, pa je morao nadoknaditi izgubljeno vreme i propuštene šanse.

– Misliš li da će te razbojnici pustiti ovamo gore kao pregovarača i posrednika?

– Upravo na tu kartu bih zaigrao. Onda ćemo naći način da tu poganu bandu sredimo.

– U stvari, ja ne verujem u čuda.

– Ne verujem ni ja – kazao je Holidej.

– Ali se nikada ne zna.

– Hoćeš li još jedan gutljaj pre nego što kreneš?

Džordžijanac prihvati ponuđen „otrov", koji mu u ovom trenutku nije više izgledao tako loše.

VI

Džerald Kastro je čekao u kantini. Žena koja se nešto ranije bacila preko mrtvog mladićevog tela, iščezla je. Isto tako i otac Karise Benitez. Otac Serano se pobrinuo za to da ovo dvoje budu među građanima zatvorenim u crkvi. Sve je moglo da se dogodi samo ne to da među stanovništvom zavlada panika. Ona bi neizbežno morala dovesti do krvoprolića.

Joakim Serano, sveštenik, znao je takve situacije. Sedeo je za malim stolom kraj prozora, a ispred njega je bila boca tekile. Kastro ga je posmatrao. Serano je mogao da pretpostavi koliko se razbojnik iznenadio videvši sveštenika da pije. I to ne vino na misi, nego običnu tekilu.

Tri devojke su bile uz razbojnike i posluživale ih. Uplašeno su gledale odbojnog, nametljivog Frejzera, mršavog, visokog i polućelavog tipa sa rasečenim ustima koje nikada nisu zarasle dobro, pa je bilo teško razabrati šta govori. Frejzer je imao duge, maljave ruke. Nosio je opasač sa ukrštenim redenicima i dva revolvera izlizanih drški. Ne kao ukras, naravno. Svako od njegovih pajtaša znao je da Frejzer vraški brzo poteže oružje i da odlično barata njime.

Vrata su bila odškrinuta, pa su se zraci sunca probijali u ovu sumornu krčmu, opremljenu drvenim klupama i stolicama. Iza šanka se nalazio ulaz u kuhinju. Dve devojke su pripremale čili koji je Džerald Kastro tražio. Kukuruzne pogače su već bile na stolu, uz brojne boce tekile i meskala.

Sve se, u suštini, odvijalo tako kako je Kastro zamislio i, naravno, kako je naredio. I za to se sveštenik Joakim Serano pobrinuo. Zadovoljan čovek postaje neoprezan tako da se u dogledno vreme može i savladati.

– Eno ga, dolazi! – kazao je Frejzer nerazgovetno i uspravio se na stolici.

Sedeći uz vrata, Delmar Robins, ubica iz Arkanzasa, kliznu nemirnim rukama preko površine stola. Džerald Kastro je upravo držao čašu u ruci. Ispio je tekilu, stresao se i zagrizao komad kukuruzne pogače. Ostatak je bacio kroz krčmu sve do izlaza. Kada je uhvatio svešteníkov prekorni pogled, prasnuo je u smeh.

– Zar nije dužnost popa da se moli bogu, a ne da sedi u krčmi i šljoka tekilu?

Serano slegnu ramenima.

– Dužnost je sveštenika da bude i uz najveće grešnike, sine!

Kastrov smeh prestade.

– Ja do sada nisam ubio ni jednog tipa u mantiji, oče. No možda ću baš

danas početi time što ću obesiti jednog popa!

Joakim Serano nije ničim pokazivao da je ova pretnja na njega ostavila bilo kakav utisak.

– To bi bila greška – kazao je tiho – Ovi ljudi ovde me slušaju. Sve dok se budeš zadržavao u selu, ne možeš naći boljeg posrednika između tvojih ljudi i stanovnika Forest Hila.

Pre nego što je Džerald Kastro mogao da odgovori bilo šta, Valdo Ventana zaustavi svog šarca pred krčmom, skoči u prašinu i teškim koracima uđe u krčmu. Samo je kratko osmotrio unutrašnjost krčme i njene goste, a onda prišao šanku, ščepao flašu tekile i otpio dobar deo njenog sadržaja.

– Tri momka su mrtva – kazao je.

– Dvojica su ranjena. Nalaze se još uvek gore u brdima. Jedan prokleti narednik, đavo da ga nosi, ušančio se tamo gore sa topom i ne dâ nikome da se približi.

Rekavši to, Valdo Ventana otpi još jedan gutljaj.

– Narednik je teško ranjen, Kastro.

– Mene interesuje mnogo više šta je sa oružjem, novcem i zlatom, Valdo?

– Sve je to onaj luđak odvukao u udoljicu gde se ukopao sa topom.

– Takve stvari se ne prepuštaju zameniku da ih obavlja, Kastro! – umešao se Delmar Robins, ubica iz Arkanzasa. – Naročito ne kada je u pitanju neki Teksašanin. Da nisi možda čuo neku dobru priču o Teksašanima? Ako mene pitaš, cela ona legenda iz Santa Fea po kojoj je Ventana izuzetan junak, obična je izmišljotina i lagarija!

Vođa bande se nasmeja grohotom. Valdo Ventana je krajnje mirno otpio još jedan gutljaj tekile i bacio pogled u pravcu kuhinje kroz otškrinuta vrata.

– Nadam se da cure kuvaju dovoljno čilija – kazao je.

– A ja mislim – kazao je Robins odsečno – da se za prokletog Teksašanina ovde neće kuvati čili.

Valdo Ventana odloži flašu na šank i nadlanicom obrisa oznojeno lice. Zabacio je „stetson" na potiljak i obratio se Kastru.

– Da li je ovo stvar između mene i onog tvora iz Arkanzasa ili si možda ti u tu igru umešao prste?

– Do sada još nisam, Valdo.

Teksašanin baci brzi pogled na Frejzera s kojim se uvek razumevao najbolje. Možda nisu bili baš prijatelji od zakletve, ali su bili naklonjeni jedan drugom i uzajamno se poštovali. Znači Ventani s te strane ne preti opasnost. Čak je bio ubeđen da bi Frejzer uskočio ukoliko bi Kastro stao na stranu ubice iz Arkanza.

Ventana se odmače korak od šanka i pogleda u pravcu visokog, plećatog Joakima Serana koji zaista nije izgledao kao sveštenik.

– Ako misliš da bi to moglo pomoći, mogao bi mu dati oproštaj grehova, oče – kazao je Ventana.

Ove reči kao da su još lebdele u vazduhu zagušljive krčme kada se Teksašanin bacio hitro u stranu. Nije video Robinsa, ali je procenio dobro da se

upravo mašio oružja. Do sada je ubica iz Arkanzasa bio poznat kao čovek koji najradije napada i puca iz zasede. Ni ovoga puta nije bilo drugačije.

Ventana je još bio u skoku kada iza njega zagrmeše dva hica. Robins je pucao brzo, dva puta zaredom. Suviše brzo i nestrpljivo. Usijano olovo je preletelo iznad Teksašanina i zarilo se u bočni zid kraj vrata. Naslonjen na desno rame, Ventana se okrenu i potegnu revolver. Povukao je obarač samo jednom.

Robins je, u pravom smislu te reči, bio prikovan za šank, pre nego što su ga noge izdale i sručio se na pod kao posečeno stablo. Samo je još trznuo desnom nogom, a onda ostao da leži nepomično.

Džerald Kastro je hteo da ustane, ali Valdo Ventana odmahnu glavom. – Ne moraš da gledaš, melezu – kazao je mirnim glasom. – Ja ne rasipam municiju uludo.

Vođa bande sede oklevajući na trenutak. Liroj Frejzer koji je stajao kao kip i pratio šta se zbiva, odahnu s olakšanjem. Dve uplašene devojke proviriše kroz kuhinjska vrata. Nisu mogle da vide mrtvaca, jer je ležao ispred šanka.

– Sve je u redu – kazao je sveštenik. – Nastavite dalje, ljudi su gladni!

Valdo Ventana sede za sto uz Džeralda Kastra. Izvadio je cigarilos iz džepa košulje i pripalio ga.

– Sâm đavo zna u čemu je stvar! – kazao je. – Momci su jednostavno imali sreće. To se dešava. U svakom slučaju, samo je jedan preživeo, a i on je više mrtav nego živ. Radi se samo o čekanju, Kastro. Ovde smo sigurni!

– Jedna žena! – povika neko spolja pre nego što je vođa bande mogao da odgovori svom zameniku. – Jedna bela, lepa cura!

– Sama? – upitao je Kastro.

– Kao siroče.

– Pusti je onda da dođe i pošalji u krčmu.

Sveštenik Serano podiže glavu i zamišljeno protrlja bradu.

– Čudno – promrmljao je. – Obično retko ko uopšte zaluta u ovo, od svih napušteno, gnezdo. A sada u Forest Hilu promet postaje veliki.

– Možda je neko od tvojih kolega iz susedne parohije poslao ovamo to lepo dete da se kod tebe ispovedi, oče – kazao je Kastro i ponovo se nasmejao grohotom.

Serano je ćutao. Bio je zaokupljen svojim mislima, a njih je radije zadržavao za sebe. Samo je pogled neuhvatljivo kružio od jednog do drugog razbojnika. Ni sâm nije znao otkuda, ali mu se nametnula misao da ovim momcima nije bio suđen dug život.

– Mi ćemo čekati – najzad reče vođa bande svom zameniku. Teksašanin samo klimnu glavom.

Dve devojke dođoše iz kuhinje noseći čili. Nisu bile starije od Karise Benitez, na koju je Kastro u ovom trenutku sasvim zaboravio. Frejzer se pridružio svojim prijateljima i sede za njihov sto. Privukao je jednu od devojaka na krilo, čim je poslužila jelo. Mlada

Meksikanka se nije usudila da se brani i odupire. Pogledala je sveštenika, ali je Serano oborio pogled.

Tada se na vratima pojavi senka. Karmen Duarte je stajala na vratima i osmatrala krčmu. Šešir je zabacila na teme. Duga, crna kosa padala joj je na ramena a na crvenoj, pripijenoj bluzi bila su zakopčana samo tri dugmeta. Iznad izreza izvirivale su čvrste, bujne grudi. „Vinčesterku" je ostavila u futroli, ali je nosila opasač na kojem je bio nisko obešen revolver.

Momentalno je zavladala mrtva tišina. Njen pogled je kružio naokolo i prikovao se za Frejzera, koji je već podvukao desnu ruku pod suknju mlade Meksikanke. Ona je sedela i dalje na njegovom krilu kao okamenjena.

– U Mensfildu si se još bavio pravim ženama! – kazala je Karmen. – O tome me je obavestila jedna moja prijateljica. I po njenoj priči, uopšte nisi bio loš. Možda ne tako dobar kao Teksašanin koji je proveo noć sa mnom, ali ipak...

Valdo Ventana je razrogačenih očiju piljio u lepu ženu sa kojom je zaista proveo noć u Mensfildu, noć pre napada na banku. Bio je pijan. Pokupio je lepoticu u nekom baru i poveo je u hotel. Nje kao osobe sećao se odlično, jer je bila u pitanju žena izuzetne lepote. Međutim, njeno je ime zaboravio, ukoliko mu ga je ona uopšte i pominjala. Nije mogao da se seti zapravo šta se te noći u Mensfildu uopšte dogodilo.

– Hoćeš li možda da kažeš da me se više ne sećaš, Teksašanine?

Valdo Ventana bespomoćno nabra obrve:

– Sećam te se, naravno! -počeo je da muca.

– Možda ćeš još tvrditi da mi nisi kazao da dođem u Forest Hil, jer se ovde zbiva nešto i ovde ćeš mi dati gomilu novaca.

Teksašanin se trgnu kao ošinut. Toga se zaista nije mogao setiti. Osim toga, bio je uveren da tako nešto nikada nije mogao reći.

– Ovaj prokleti teksaški pasji sin! – siktala je Karmen Duarte i pogledala Džeralda Kastra. – Šta taj uopšte uobražava? Da ne misli možda da sam dojahala čak dovde zbog toga što je on tako zgodan čovek, ha?

Džerald Kastro se nasmeja.

– On je, osim toga, prokletnik, obećao da mom vereniku neće pominjati noć koju smo zajedno proveli u Mensfildu.

– Tvom vereniku? – upita Džerald Kastro. Lepa, crnokosa žena potvrdi.

– On je odjahao iz Mensfilda pola dana posle mene. Mislila sam da je već stigao ovamo.

– I on o ovome ne zna ništa...

Odmahnula je glavom i prvi put se okrenula tako da je mogla videti sveštenika. Za kratak trenutak joj oči bljesnuše. Naglo se ukočila.

Melez je bio lukav i veoma oprezan, pa mu to nije promaklo.

– Poznajete li se možda? – upitao je podozrivo.

Joakim Serano se lagano diže od stola i gurnu flašu tekile u stranu. Prišao

je Karmen Duarte, pogledao je pravo u oči i prekorno odmahnuo glavom.

– Pre sedam godina u San Antonij kada si se poslednji put kod mene ispovedila kćeri, strahovao sam da će se to s tobom loše okončati. Imati verenika, a s drugim čovekom provesti noć...

Karmen obori glavu i za trenutak se zagleda u vrhove čizama, a onda zagladi kosu na potiljku i reče – Ispovediću se, oče. I to odmah!

– Crkva je zaključana. Ovi džentlmeni su to zahtevali! – odgovori Joakim Serano.

– Onda na nekom drugom mestu – nije odustajala lepotica. – Posle toga ću se vratiti ovamo u krčmu da se dogovorimo šta treba reći mom vereniku.

Ne sačekavši odgovor razbojnika, okrenula se i napustila krčmu. Joakim Serano slegnu ramenima i pođe za njom. Niko nije pokušao da ga zadrži.

U maloj štali kraj trga gde se nalazio i bunar, Serano je stigao lepoticu. Karmen se naglo okrenu. Munje su joj sevale iz očiju.

– Bila sam sigurna da su te u San Antoniju obesili, pasji sine!

– U svakom slučaju su to pokušali – uzvratio je Serano mirno. – Ni u San Antoniju ljudi baš ne mare za one koji drže petog keca u rukavu. Bilo je to divlje vreme, Karmen. I veoma davno! Ni ti ne pripadaš onima koje nazivaju sveticama.

Karmen se osmehnu.

– Za razliku od tebe, nikada nisam ni pokušala da se predstavljam sveticom, Joakime.

Samo je slegnuo ramenima.

– Prolazio sam ovuda. Banditi su upravo obesili starog sveštenika o zvonik. Selu je bio potreban novi. Smatrao sam da sam baš ja pravi čovek za taj, inače miran posao. Posle svih onih divljih i opasnih vremena i pustolovina...

– Suočićeš se uskoro sa veoma nemirnim vremenima, Joakime. Ovi lupeži su napali odred američke konjice. No, nisu još došli do cilja. Ali ako i kada budu krenuli iz ovog mesta, u njemu neće baš ostati mnogo toga što je svešteniku potrebno. Svešteniku, koji je u svom ranijem životu bio varalica na kartama i revolveraš.

Joakim Serano je to slutio i bez njenog upozorenja.

– Šta je s tvojim verenikom?

– On se zove Dok Holidej i nije mi verenik. On je kao i ja u Mensfildu bio očevidac zločina koji su počinili Kastro i njegova banda. Ubili su dva čoveka, ženu i jedno malo dete njegovog mrtvog prijatelja, oče Serano. Holidej je krenuo u lov na njih, jer želi da ih vidi obešene. Kao i ja, uostalom.

Joakim Serano oseti da ga obliva znoj. Pogledao je prema krčmi. Vrata su bila otvorena, pa se moglo čuti da Kastro i njegov zamenik raspravljaju. Očigledno se radilo o Karmen Duarte i njenom tobožnjem vereniku.

– Oni tog Holideja ni u kom slučaju neće dočekati raširenih ruku – upozorio je sveštenik.

– Na to sam i ja već pomišljala. Pobrinuću se da ga na izvesno vreme poštede. Ne znam zapravo šta je on u međuvremenu otkrio i saznao. Ali sam sigurna da bi uz moju i tvoju pomoć veoma rado preduzeo nešto protiv Kastra i njegovih desperadosa. Osim toga, kako vidim, oni su već počeli da se ubijaju međusobno.

Joakim Serano priđe bliže lepotici i ispruži ruku iznad njene glave. Upravo kada je Karmen htela da uzmakne čula je i ona korake iza sebe koje je Serano naravno odavno primetio.

– U redu, kćeri – kazao je Serano blagim, pomirljivim tonom. – Moliću se za tebe i one džentlmene zamoliti da te ne odaju kada se kasnije pojavi tvoj verenik. Verujem da je on bogobojažljiv čovek.

– Pre bi se moglo reći suprotno – odgovori Karmen i okrenu se.

Kastro je stajao na dva koraka od nje. Široko se cerio.

– Moraćemo da razgovaramo! – kazao je. – Hoću da saznam šta ti je sve odao Teksašanin u Mensfildu. Kako se ti uopšte zoveš, curo?

– Karmen Duarte.

– To je suviše dugačko i teško mi je da zapamtim. Radije bih te zvao samo „curo"!

Ispred krčme su stajali Liroj Frejzer i Valdo Ventana i posmatrali sveštenika, lepu neznanku i Kastra.

– Negde se nešto ne uklapa, Liroj – kazao je Ventana. – Ja mogu da se setim cure, ali ne i toga da sam s njom uopšte razgovarao. Ili možda misliš da bih ja i mrtav pijan odao naš plan nekoj ženi i poručio joj da dođe ovamo da joj navodno dam novac?

Liroj Frejzer odlučno odmahnu glavom.

– Zbog čega još na sve to ona dovodi ovamo i svog verenika, Teksašanine?

– Pa, izgleda tako kao da moramo biti veoma na oprezu, Liroj. Kastro ni za jednog od nas dvojice ne mari baš mnogo. Verovatno bi voleo da čuje da smo pod zemljom.

– Brzo ću se navići da ni njemu, a ni ostalima, ne okrećem leđa.

VII

Izgledi mu baš nisu bili sjajni. Bio je to Holidejov zaključak kada je pri ulasku u Forest Hil ugledao uperenu cev „vinčesterke".

– Zadrži ruke na sedlu, momče!

Ugledao je pred sobom upalo lice jednog razbojnika.

– Ne veruješ li možda da ćeš uspeti da saviješ prst ukoliko ja ne zadržim ruke na sedlu? – pitao je Džordžijanac ledeno.

– Zar hoćeš da proveravaš? – uzvratio je razbojnik kroz zube.

U međuvremenu je primetio veliku senku čoveka koji se prikrio za trošne građevine. Bio je to Džerald Kastro, u

to nije bilo sumnje. Vođa je došao lično da bi video stranca.

– Sigurno! – odgovorio je Holidej.

– I što je najvažnije, već sada mogu obećati da će te šef obesiti za noge i držati tako sve god ti glava ne istruli, ukoliko se meni dogodi nešto, pasji sine. Bio sam gore kod onog prokletog narednika i ako tvoj šef hoće, mogu opet gore.

Razbojnik izrazito ružnog lica se osmehnu, što ga nije učinilo nimalo lepšim. Znao je da mora ostaviti utisak da bi uopšte imao bilu kakvu šansu. Samo ako ga Kastro prihvati i ako mu bude verovao, postoji neka mala šansa da će uspeti.

– Ne pravi budalu od sebe, pasji sine, i spuštaj tu pucaljku!

– Ne razmeći se i zadrži ruke na sedlu!

Holidej istovremeno podiže obe ruke sa sedla. Pogledao je malog ružnog čoveka i video da se trgao. Cev „vinčesterke" se podiže, pa nije imao nikakvih izgleda da bilo šta preduzima protiv ovog razbojnika, čiji se prst već nalazio na obaraču.

No, pre nego što je mogao da opali, odjeknu pucanj i ružni razbojnik se opruži u prašinu. Kastro je pucao i istog časa izašao ispred belo okrečene, nakrivljene kuće. Držao je revolver u ruci, ali ga nije uperio na Holideja.

– Nemoj da uobražavaš bilo šta, čoveče! – siktao je melez. – Pucao sam, jer ne podnosim ružne ljude, a osim toga, Karlosu je već bilo vreme da ode u večna lovišta.

– Znam još jedan razlog – kazao je Holidej mirno.

– Koji to, na primer? – pitao je Kastro oprezno. Pružio je ruku u pravcu iz kojeg je došao.

– Tamo gore ima zlata, novca i oružja! – kazao je tiho. – Video sam sve to i razgovarao sa čuvarem tog blaga. Sa jednim starim pijanim irskim narednikom američke konjice. Dobro ga je zakačilo i ne oseća se baš najbolje. Verovatno me je zbog toga pustio da odjašem. A verovatno i zbog toga što sam uspeo da ga uverim da ne pripadam razbojnicima.

Kastro žmirnu i počeša se iza uha.

– Ne znam da li bi trebalo da ti poverujem i jednu jedinu reč.

Holidej se nasmeja podrugljivo.

– Pa onda odjaši gore i upitaj ga sâm.

– Šta uopšte tražiš u Forest Hilu, čoveče?

– Karmen Duarte, moju verenicu. Dogovorili smo se da se nađemo ovde. Zašto baš ovde, vrag će je znati. Je li ona ovde?

– Možda.

– Ako jeste, mora da me je pominjala. Moje ime je Dok Holidej.

Džerald Kastro se još jednom počeša iza uha i zabaci šešir na potiljak. Masna kosa mu je visila uz lice. Sigurno nedeljama nije videla vodu.

– Jesi li primetio tamo još nešto?

– Tamo se muvaju još nekolicina tvojih ljudi – kazao je Holidej. Ali oni ni pod kakvim okolnostima ne mogu gore do narednika. Postavio je top. Stekao sam utisak da s njim ume dobro da barata. Stari vojnik. I još nešto. Na Indijanskoj teritoriji sam našao jednog Meksikanca. On se zajedno s konjem strmoglavio u klanac, jer si hteo da ga ubiješ. Bio je na samrti, pa nije mogao da mi priča mnogo. No nije ni bilo potrebno. Sada, pošto sam video sve svojim očima, znam sve mnogo određenije.

Kastro klimnu glavom. Zamislio se, a onda upitao – Da li si jako vezan za svoju verenicu?

Ovakvo pitanje je Holidej već duže očekivao, jer je bilo tipično za ljude karaktera kakav je imao Kastro. Pravi ljigavac.

– Sve zavisi – odgovorio je neodređeno.

– Od čega, Holideje?

– Možda od plena, Kastro. Zaključio sam da se sa mnogo novca može doći do mnogo lepih žena. Kupiti ih, tačnije. A Karmen baš nije od skromne i bojažljive vrste, spremnih da provedu život u kući uz ognjište.

Kastro prsnu u grohotan smeh.

– O kej, Holidej, odjaši u kantinu – kazao je. – Ja ću sasvim sigurno doći za tobom!

Bacio je samo kratak pogled na mrtvog razbojnika koji je ležao u prašini, a onda poterao Miga hodom. Nije se zanosio lažnim nadama. Činjenica da mu Kastro nije oduzeo oružje i dozvolio da odjaše u krčmu, ukazivalo je na to da će izgubiti svaku šansu ako u ovom trenutku bilo šta pokuša.

VIII

Karisa Benitez je pronašla oružje. Bezmalo u svakoj kući bilo je bar po jedno sakriveno na uobičajenim mestima koje su jednostavni seljaci koristili kao skrovišta. Stara puška koju je sada držala u ruci bila je pod krevetom, to jest ispod podnih dasaka pod posteljom. Nesrećna devojka još nikada u životu nije pucala. Ipak, učiniće to sada. Nije znala da rukuje puškom, ali je bila sigurna da će metak koji se nalazio u cevi sigurno Sančovog ubicu, Džeralda Kastra, poslati u pakao...

Prišunjala se prozoru i privukla jedan drveni kapak sasvim uz sebe da bi se sakrila iza njega. Kada se popela na vrhove prstiju mogla je da vidi trg i ulaz u krčmu. Tamo se na trenutak zadržao nepoznati jahač na indijanskom poniju i kliznuo iz sedla. Trenutak kasnije zamakao je u krčmu.

Otkrila je iza bunara mesnog sveštenika sa lepom, crnokosom ženom. Sve to nije mogla da shvati, ali nije time ni razbijala glavu. Kastro mora da umre! To je bilo jedino što je htela! Šta će se posle toga dogoditi s njom, bilo joj je potpuno svejedno. Smatrala je da je do sada imala sreće što se nije morala podati razbojniku, ali je i na to bila spremna da bi ostvarila svoj cilj!

Disala je teško, dok joj se znoj slivao niz lice. Obrisala ga je nadlanicom. Oči su je pekle.

Nije znala koliko je vremena proteklo. Odjednom se na trgu pojavio Džerald Kastro. Lagano se približavao svešteniku i crnokosoj lepotici. Izmenjali su nekoliko reči koje Karisa naravno nije mogla da razume. Kastro prvo pokaza na krčmu, a onda na kuću u kojoj se nalazila ona.

Instinktivno se sagnula i klekla kraj prozora. Strahovala je da je ne otkriju ako bude stajala kraj prozora. Osim toga, smatrala je da će lakše pogoditi Kastra ako bude ušao u ovu malu sobu. Koraci su postali glasniji. Čuli su se glasovi. Karisa više nije mogla da se usredsredi. Pred očima joj zaigra lik mrtvog Sanča.

Stepenice ispred ulaza u kuću zaškripaše pod težinom razbojnika, Džeralda Kastra. Nije više mogla ni na šta da misli. On je razgovarao sa svešteníkom i crnokosom lepoticom i pokazao rukom na ovu kuću. Samo je on to mogao biti. Došao je dakle da obavi ono u čemu su ga prekinuli i što je samo odložio na neko vreme.

On je ubio mladića kojeg je ona volela i sada je još hteo da je ima!

Karisa je drhtala celim telom. Pritisla je kundak puške na svoje golo rame pokušavajući svim silama da umiri cev u uzdrhtaloj ruci. Onda se setila da mora otkočiti pušku ako želi da puca. Uradila je to brzo.

Koraci su se utišali pred samim vratima. Devojka zaustavi disanje. Njeno mlado telo se ukočilo, bila je odlučna.

Vrata se otvoriše naglo. Ugledala je senku jednog visokog, krupnog čoveka. Upravo je zakoračio u sobu. Kažiprst joj se zgrči i dok je povlačila obarač, zatvorila je oči.

Nije bilo ni eksplozije, niti žestokog udarca kundakom u rame kako je očekivala. Oštrim pokretom joj je oružje istrgnuto iz ruke, a snažan šamar bacio je na pod.

Karisa Benitez otvori oči i ugleda pred sobom sveštenika. Joakim Serano je držao pušku u ruci kada je Kastro za njim stupio u sobu.

– Karisa je našla oružje i htela je da ti ga da, Kastro – sveštenik je to rekao tiho i ne baš naročito ubedljivo. Pružio je vođi bande oružje, čekajući Kastrovu reakciju.

Razbojnik uze pušku iz Joakimovih ruku, uperi cev na njegove grudi i povuče obarač. I ovog puta se čulo samo škljocanje. Joakim Serano se tiho nasmeja.

– Ne misliš li da je ona htela da te ubije ovim? – upitao je. – Ja je poznajem bezmalo isto toliko koliko i ona poznaje sebe. Ona ni muvi ne bi mogla učiniti nažao!

Kastro gnevno odbaci pušku u ugao.

– To ćemo još videti – kazao je i upravo hteo da nasrne na nesrećnu, polugolu devojku.

Karmen Duarte ga zadrža u poslednjem trenutku uhvativši ga za rame. Smešila se tajanstveno i zavodljivo.

– Uvek sam mislila da se pravi muškarac i čovek bavi pravom ženom, Kastro – kazala je. – Isteraj ovo dvoje napolje da bismo bili sami i neometani. Holidej je u krčmi, nije me video.

Ne još. Možda bi ga za to vreme tvoj Teksašanin mogao zadržavati uz pomoć ovog popa.

Kastro je na čas oklevao, a onda počeo da viče – Napolje vas dvoje! Prokletstvo, gubite se konačno!

Serano povuče odlučno Karisu i izgura je napolje. Devojka pade u prašinu plačući. Lica izobličenog plačem, gledala je u Serana za kojeg je verovala i dalje da je sveštenik.

– Ako već nameravaš da ubiješ nekoga, onda to moraš uraditi na pravi način – kazao je Serano prebacujući joj. – Izgubi se negde i sakrij u neku kuću. Za ime neba, nemoj se više pojavljivati na oči nikome od ovih razbojnika.

* * *

Holidej je seo za jedan sto u uglu. Frejzer i Ventana su sedeli na nekoliko metara odstojanja. Motrili su na njega od kada je stigao, ali do tada nisu progovorili ni reč.

Prišla mu je jedna od devojaka. Naručio je čili, jer ničeg drugog nije ni bilo. Prvi se oglasio Ventana – Ako tražiš svoju verenicu, ona se upravo zabavlja sa našim šefom, momče.

Natočio je mirno čašu tekile iz boce koja se nalazila na stolu i s uživanjem otpio jedan gutljaj.

– Ako tražiš čoveka koji će te sasvim sigurno prevariti za tvoj deo plena, on se upravo zabavlja s mojom verenicom, Teksašanine! – rugao se, odgovarajući mu Holidej.

Ventana skoči naglo sa stolice, a Frejzer koji je sedeo kraj njega odgurnu stolicu dalje od stola da bi mogao pucati ako to bude potrebno.

– Za čoveka koji je već jednom nogom u grobu, prilično si razmetljiv, Holideje.

– Mogu to sebi da dozvolim, jer sam neophodan.

– A za šta to?

Holidej pokaza kroz otvorena vrata rukom prema brdima.

– Ja sam jedini kojeg onaj ludi irski narednik, isti onaj koji je sredio tvoje ljude, hoće da pusti da mu se približi.

– Ako budemo dovoljno čekali i bili strpljivi, crći će i bez tvog posredstva! – kazao je Frejzer.

– Sigurno – složio se Džordžijanac.

– Ali do tada će već uveliko znati da se odredu konjice dogodilo nešto i iz Fort Vorta će poslati konjicu da ih potraže. Onda će oni mirno pokupiti ono na šta ste vi bacili oko.

– I Kastro će te pustiti da odjašeš gore?

– Sasvim sigurno, Teks. Nešto je smislio u vezi sa Karmen Duarte. On je izrazito pohlepan i uvek hoće najviše i najbolje samo za sebe. Pošto sam sada i ja uskočio u posao, teško da će bog zna šta preostati za tebe.

Sve što je govorio nije baš zvučalo ubedljivo. Toga je i sâm Holidej bio svestan. No cela situacija je bila toliko zbunjujuća i nejasna da verovatno niko u celom Forest Hilu nije bio u stanju da poveže dve misli, a da ta veza bude logična.

Napad je promašen, pretrpljen je neuspeh, a izgledi da se ipak dočepaju

plena bili su izuzetno mali. Karmen Duarte se pojavila, a sada i njen tobožnji verenik. Uz to i priča da je verenik razgovarao sa narednikom konjice, Ircem koji se zabarikadirao i brani blago opasnim topom. Na sve to, trebalo je verovati da će mu Irac dozvoliti da mu se ponovo približi. Između Teksašanina i Džeralda Kastra vladalo je bezmalo otvoreno neprijateljstvo. Svako od njih je verovao da bi ga onaj drugi sunovratio u provaliju samo kada bi se ukazala prilika za to.

Sve postojeće okolnosti je Holidej morao da koristi sebi u prilog. Polazio je od toga da u Forest Hilu od meštana ne može očekivati pomoć ukoliko bi došlo do nekog sukoba između njega i razbojnika. A on i Karmen Duarte nemaju nikakvih izgleda protiv Džeralda Kastra i njegovih desperadosa. Dakle, nema drugog rešenja od onog da seje razdor i podozrenje, da nahuškava Džeralda Kastra i Valda Ventanu jednog protiv drugog.

Ukočenih udova, Ventana je krenuo lagano prema Holidejovom stolu. Zastao je na pet koraka. Lice kao da mu je još više upalo.

– I? – upitao je podozrivo – Jesi li se već opredelio na neku stranu?

– Opredelio sam se za sebe! – uzvrati Džordžijanac. – Da budem iskren, ne sviđa mi se to što u ovom trenutku Karmen Duarte i Kastro muvaju. Ja stvarno nisam još siguran. Sâm si kazao da nema razloga za žurbu. Narednik sigurno neće, sâm od sebe, krenuti ovamo dole.

Ventana se okrenu prema Frejzeru i pogleda ga upitno. Ćelavko je samo nabrao obrve i odmahnuo glavom. Nekoliko trenutaka kasnije je ipak procedio otegnuto – Ja zaista ne znam da li da mu verujem.

Ventana se složio s prijateljem. Lagano se vratio za svoj sto i seo.

– Imamo vremena na raspolaganju, Holideje. Ja na tvom mestu ne bih počinio grešku. Ako bi do toga došlo, ne zaboravi da smo u takvim situacijama Kastro i ja najbolji prijatelji.

– Misliću na to – uzvrati Holidej mirno.

Počeo je da jede kada je u krčmu ušao Joakim Serano. Prišao je odmah za njegov sto i seo. Holidej je odmah uočio da nešto s ovim popom nije u redu.

– Ako tražiš nekog kome možeš da se poveriš, brate – kazao je Serano blagim glasom – imaš pravog čoveka pred sobom.

– Zbog toga što nosiš krst?

– Ne, nego zbog toga što vešto baratam oružjem i što znam kako treba igrati s petim kecom koji ti je u rukavu! – odgovorio je Serano ne menjajući izraz lica. – Tvoja mala prijateljica i ja se znamo još iz San Antonija.

Holidej zahvati jelo kašikom i stavi ga u usta.

– Raduje me što sam te upoznao, oče – kazao je preko zalogaja.

– Šta ti je Karmen još kazala?

– Da nam je cilj zajednički, brate.

– Ali ti još sigurno nemaš pojma kako doći do njega ili se možda varam?

– To mi Svevišnji još nije došapnuo, brate. Čekam njegov znak. Samo se nemoj oslanjati na to da će se Teksašanin i onaj prokleti melez međusobno poubijati. Zlato i novac povezuju međusobno čak i neprijatelje.

Nastavio je da jede dok su mu se misli rojile u glavi. Obećao je irskom naredniku da će se vratiti ili mu bar dati znak da bi znao kada da se s ranjenim vojnikom povuče dalje u brda. Suviše je kratko poznavao narednika da bi s njim mogao da računa bez ostatka.

– Kada budem krenuo u brda sa Teksašaninom i sa onim ćelavim, mogao bi s Karmen da pokušaš da sprečiš Kastra da ovde ne počini neko zlo – rekao je Holidej.

Joakim Serano se osmehnu blago – Upravo sam to ja tebi hteo da predložim, brate Holidej.

– Ima još nešto – objašnjavao je Holidej prigušeno – Ja sam obećao naredniku da ću mu dati neki jasan znak za akciju o kojoj smo se dogovorili. Možda bi mogao da se pobrineš za to da u Forest Hilu zvone zvona dok ja sa Ventanom i Frejzerom budem išao prema prelazu. No to ne bi smelo biti prerano.

– Ako sve drugo uspe, onda ni to neće predstavljati teškoću, brate Holidej.

Džordžijanac spusti kašiku na sto i podboči se na oba lakta. Gledao je Serana pravo u oči i iscerio se.

– Ako mi još jednom budeš rekao, brate Holidej, pope, okrenuću ti lice na leđa – kazao je i ustao od stola.

Prišao je stolu za kojim su sedeli Ventana i Frejzer i nekoliko trenutaka ih podozrivo posmatrao.

– Šta je posredi? – pitao je Ventana koji se pod prodornim Holidejovim pogledom nije osećao baš najbolje.

Holidej slegnu ramenima.

– Živeo sam dugo u San Antoniju – kazao je. Tamo sam stekao korisno iskustvo da se na reč jednog Teksašanina možeš osloniti i kada je pasji sin. Da li je to tačno, Ventana?

– Moglo bi biti tako, Holidej!

– Onda od tebe očekujem ponudu, Ventana – govoreći to, pokazao je bradom prema otvorenim vratima krčme. – Kastro je sada veoma zauzet. Prilika nikada više neće biti tako povoljna.

– Misliš da odjašemo gore?

– Upravo to mislim – kazao je Holidej i pogledao Frejzera. – Ako to budemo učinili, možeš li da jamčiš za njega?

– Nas dvojica smo kao braća blizanci, Holidej. Nego, tri čoveka, deoba na tri dela. Šta je sa narednikom?

– On misli da pregovaram s vama i želi da učestvuje.

– Pritom, naravno, misli pogrešno! – ubaci Frejzer lukavo.

– Da, svakako – potvrdi Holidej.

– Dobar vojnik umire sa svojim drugarima. On je to propustio, pa mi treba da se potrudimo da nadoknadi izgubljeno vreme.

– Šta je s tvojom verenicom? – još jednom se zakačio Ventana.

– Ispričao sam ti priču o novcu s kojim svuda možeš kupiti lepu verenicu. Ili možda nisam u pravu?

– Kada hoćeš da krenemo? – pitao je još Ventana.

– Odvešću mog konja iza crkve i to odmah. Čekaću pet minuta. Ako se do tada ne pojavite, znaću da ste doneli drugačiju odluku. Naravno, pogrešnu!

Ne osvrćući se, Holidej napusti kantinu.

IX

Džerald Kastro je ležao opružen na postelji pošto je Karmen Duarte odložila svoj opasač na stolicu smeštenu neposredno uz postelju. Tamo je i Kastro ostavio svoje oružje.

Posmatrao je crnokosu lepoticu. Bila je zavodljiva i uzbudljiva. Mogla je bez po muke da zaludi svakog muškarca. Ipak, bilo je nečega što je čak i ovoj situaciji činilo meleza podozrivim. Možda je to bilo zbog njene spremnosti da pođe s njim u postelju, a možda zbog njenog čudnog, neobjašnjivog verenika, njihove neshvatljive veze. Ni sâm nije znao od kuda taj crv sumnje, ali je bio odlučan da to otkrije.

– Šta još čekaš, curo? – pitao je muklo. – Dovela si me ovamo da mi pružiš lako zadovoljstvo, a sad počinješ da otežavaš stvar.

Karmen otkopča kaiš, zatim trake kojima su bili pridržani nabori suknje i pusti da joj klizne niz telo. Okrenula se jednom koketno u krug kao da pleše. To međutim, nije bilo da svoje čari prikaže razbojniku sa svih strana, nego da pogleda kroz prozor.

U tom trenutku je Holidej upravo napuštao krčmu. Odvezao je svog ponija sa prečke i krenuo prema crkvi.

– Dalje, još! – zahtevao je Kastro.

Karmen Duarte se ponovo okrenu prema vođi bande. Kako je uspevala da se tako zavodljivo osmehuje ovom podmuklom ubici, nije znala ni sama. Ali je to činila. Laganim, veštim pokretima otkopčala je dugmad na bluzi i onda je skinula. Ponovo se okrenula ukrug.

Napolju se nešto zbivalo. Joakim Serano je razgovarao sa Holidejom. Možda su njih dvojica smislila neki plan iako nije mogla da pretpostavi šta bi to bilo. Situacija je bila prilično nejasna.

Upravo je pustila bluzu da padne na pod i htela da se ponovo okrene prema razbojniku u postelji, kada ugleda da i Ventana i Frejzer napuštaju krčmu. Bez sumnje kreću istim putem kojim je čas ranije krenuo Holidej. Kastro je jeknuo kada je video kako čvrste bujne grudi ove lepotice podrhtavaju.

– Potpuno si u pravu! – kazao je glasom promuklim od strasti.

– Pravom čoveku potrebna je prava žena. Hodi ovamo i nemoj dozvoliti da te više čekam.

Namerno ga je puštala da još čeka. Skidala je još i čizme što joj je omogućilo da još jednom pogleda kroz prozor.

Lažni sveštenik koji je pre više godina zarađivao hleb kao varalica na kartama i koji je bio vešt revolveraš, upravo je izašao iz kantine i zastao

kraj samih vrata pogleda upravljenog u kuću u kojoj se upravo nalazila Karmen.

Crnokosa lepotica je drhtala, ali ono što je Kastro smatrao strašću, bila je prokleta neizvesnost. Nije znala kako da se ponaša u ovom trenutku.

– Ventana je imao ludu sreću da provede jednu noć sa ženom kakva si ti! – kazao je Kastro dišući ubrzano.

Karmen se nasmeja zvonko.

– Tvrdio je da to može sebi priuštiti, Kastro. Platio mi je 500 dolara, rekao da dođem u Forest Hil i obećao da će me ovde učiniti bogatom ženom.

Karmen zamahnu čizmom i zamalo pogodi njome razbojnika. Morao je da uvuče glavu u ramena da ga ne bi pogodila. Kada je hteo da reaguje besno, preseče ga ponovo njen zvonki smeh.

– Ventana je idiot! – kazala je. – Na tvom mestu ja mu ne bih verovala, Kastro.

Melez se uspravi u postelji i upita – Da li je nešto rekao?

– Mnogo toga – uzvratila je lepotica, zabrinuta što više ne vidi Serana. Za trenutak nije obraćala pažnju na njega i on je nestao s vidika.

– Šta, hoću da znam?!

– Prokletstvo, nisam baš sve zapamtila. No, sve izlazi na to da će on biti novi vođa. Možda me je zbog toga i pozvao u Forest Hil.

Kastro je gledao lepoticu ne shvatajući ništa. Karmen slegnu ramenima videvši njegov izraz lica.

– Ah šta da kažem, to sam zaključila, jer kako bi mi mogao obećati gomilu novca ako ne bude vođa?

Morala je da govori, jer dok je svojom pričom zaokupljala njegove misli, neće morati da leži uz ovog omraženog zločinca koji je s njom postupao kao sa ološem. Osim toga, mučilo je i to što se napolju dešava nešto o čemu nije imala pojma. Instinktivno je osećala da je ta akcija usmerena baš protiv Kastra i da je u ovom trenutku važno da ona odagna njegovu pažnju sa onoga što se dešava napolju.

Melez se nasmeja resko.

– Taj prokleti pas od Teksašanina ne zna da je već sada jednom nogom u provaliji.

Pritom se njegov krupni grudni koš nadimao, a ispod tamne kože su se mišići zatezali. Bio je očigledno veoma jak, pa mu se Karmen ne bi mogla suprotstaviti golim rukama. Nije imala nikakvih šansi. Međutim, nije ga smela pustiti da je i dalje čeka. Na njegovom širokom licu jasno se ogledalo nestrpljenje. A nestrpljenje može učiniti čoveka veoma podozrivim. Možda se već pita zbog čega ona ne leži kraj njega u krevetu nego odugovlači. Osim toga, moglo bi mu pasti na pamet da malo odloži uživanje i pogleda šta se zbiva napolju. A napolju je vladala neka neopisiva, preteća tišina.

Lagano je prišla krevetu. Istog trenutka s njegovog lica nestade napregnut izraz. Pomerio se malo više udesno. Istovremeno je pomerao i stolicu na kojoj je bilo obešeno oružje.

Karmen sede, a on je odmah zagrli i privuče k sebi.

– Veruješ li da imaš nekih šansi? – pitala je i time ga izbacila iz ravnoteže.

Gledao je upitno.

– Šta pod tim misliš?

– Mislim, hoćeš li moći da se domogneš novca i istovremeno držiš pod kontrolom Teksašanina?

– Zar zbilja brineš zbog toga?

Bilo joj je potrebno mnogo samosavlađivanja, ali je smogla snage da se približi Džeraldu Kastru, a njeno nago, glatko bedro uz razbojnikovu plećku.

– Naravno da brinem, Džeralde! – kazala je tiho. – Nisam valjda uzalud potegla u ovu prokletu selendru!

Vrata se otvoriše naglo sa spoljne strane. Joakim Serano stupi u sobu, priđe krevetu i poče da odmahuje glavom.

– Pošto sam te oslobodio grehova – kazao je glasom punim prekora – očekivao sam da ćeš početi drugačije da živiš, da ćeš promeniti način života. Ovo ovde nije prokleta selendra, nego je do pre jednog dana bilo lepo, miroljubivo selo!

Karmen odahnu. Piljila je u Serana. Zaboga, taj ludak uopšte nije nosio oružje.

Džerald Kastro se u magnovenju uspravi u postelji. U njegovim tamnim očima kao da je goreo pakleni plamen.

Liroj Frejzer je jahao kao prvi, za njim Holidej, dok je Valdo Ventana jahao pozadi, za konjsku dužinu iza ove dvojice. Stigli su na vreme na sastanak iza crkve pošto se Valdo Ventana uverio da se vođa bande nalazi u najboljim rukama. Posle deset minuta jahanja, od Forest Hila se više nije moglo videti mnogo, jer su se nalazili iza polja kukuruza i grabili napred uzanim vijugavim putem koji je vodio u brda.

Holidej je spolja delovao veoma opušteno, što u sebi nipošto nije bio. Mogao je da se osloni na lažnog sveštenika i da stavi život na kocku što se tiče Karmen Duarte. Međutim, pored Kastra, koji je već sâm po sebi bio veoma opasan, bilo je u selu još dva razbojnika. Nadao se, međutim, da neće doći do nekog sukoba pre nego što situacija ovde u brdima bude raščišćena. No i ta stvar se nalazila pod velikim znakom pitanja. Nije imao u ruci baš ništa. Sve je u stvari zavisilo od narednika Meknila. On mora da sagleda situaciju na pravi način i naravno preduzme odgovarajuće mere koje bi bile dostupne i Holideju. Morao je da dešifruje poruke i mere pijanog Irca.

– Šta misliš dokle će te Kastro goniti? – upitao je Džordžijanac mršavog Teksašanina, okrenuvši se u sedlu prema Ventani.

– Ja mislim, ne dalje od izlaza iz Forest Hila – uzvrati Ventana. – Momci će primetiti da su prevareni, što znači da će njihov bes biti u prvom redu usmeren na Kastra, pa od velikog, opasnog vođe neće ostati baš mnogo. Ne brini o tome, Holideje. Radije razmišljaj o naredniku.

Frejzer se zakikota – Neće proći više od pola sata, a mi ćemo biti na mestu na kojem nas on može videti. A možda i neće. Možda je u međuvremenu odjezdio u pakao, a mi brinemo ni zbog čega.

Bili su to pusti snovi ćelavog ubice koje je nosio ukrštene opasače i vraški brzo potezao oružje. Brzo i lako. No Meknil je bio žilav čovek, a rane ne baš tako opasne da bi se od njih umrlo, naravno pod pretpostavkom da ne dođe do groznice. Osim toga, vrški Irac ima i viski koji sâm spravlja, a i morfijum koji mu može odagnati bolove. Ako su dvojica bandita mislila da će naći narednikov leš, silno su se prevarili.

Holidej je ćutao. Gledao je netremice napred. Iznad Frejzera nalazilo se užareno sunce. Za najviše tri sata će sunce zamaći za brda, a do tada sve mora da bude odlučeno.

* * *

Uniforma se lepila uz telo narednika Meknila kao da je upravo izašao iz vode. Za poslednjih nekoliko sati, radio je kao nikada do tada u životu, niti za sve vreme služenja u američkoj konjici. Bilo mu je jasno da je ovde gore sâm u brdima potpuno izgubljen. Oslonio se na čoveka po imenu Dok Holidej. Nije ga poznavao od ranije, ali je narednik Meknil imao istančano čulo kojim je mogao da procenjuje ljude, one na koje je mogao da se osloni. Tako je osećao misleći na Doka Holideja.

Povukao se na petnaest metara uzbrdo od udoljice. Top se još uvek nalazio dole. Oko njega su bile rasturene sve korpe i sanduci koji su se nalazili na kolima. Samo je sadržaj korpi i sanduka bio povučen u siguran zaklon. Sve je bilo smešteno u malu pećinu u koju je položio i ranjenog vojnika Dilana.

Mladiću je bilo veoma loše. Istina, nije osećao bolove, ali se bližio lagano samrtnom času. Jedini način da se spase, bio je da stigne do lekara.

Džordž Meknil siđe još jednom u udoljicu. Pažljivo je pregledao sve. Od tog trenutka, nije mogao da učini više ništa za Holideja. Morao je da sâm sebi pomogne ako želi da preživi. Onog trenutka kada bude morao da napadne sa svog novog uporišta, Meknil će ostaviti ispod sebe samo leševe, među kojima bi se mogao naći i Holidejov.

Seo je na ivicu udoljice kraj topa, pripalio cigarilos i pogledao prema dolini. Deset minuta kasnije, ugledao je manji oblak prašine koji je vetar razvejavao prema nebu. Nije ih mogao videti, ali je znao da dolaze.

* * *

– Žao mi je – kazao je Joakim Serano svojim dubokim glasom. – Ali su ona dvojica tvojih ljudi pomahnitali, Kastro. Već su obesili jednu ženu i jedno dete.

Melez tiho opsova. Odgurnu polugolu Karmen Duarte od sebe kada je prebacila jednu nogu preko njega da bi ga sprečila da ustane iz postelje.

– Šta je sa Teksašaninom i sa Frejzerom?

Sveštenik slegnu ramenima.

– Njih dvojica su odjahali sa Holidejom i napustili selo. Krenuli su prema brdima. Koliko sam ja mogao da shvatim, hteli su da se dokopaju onoga što neki narednik čuva tamo gore.

Džerald Kastro zaurla od besa. Poskočio je i skotrljao se s druge strane postelje tamo gde je bila stolica sa oružjem. Karmen je u poslednjem trenutku pokušala da ga zadrži. Ruke su joj klizile preko njegovog oznojenog, ljigavog tela. Samo su njeni dugi nokti ostavili crvene pruge na njegovim leđima.

Besneći, Kastro izvuče svoj revolver iz futrole. Serano je još uvek stajao kao spomenik na vratima. Njegov izraz lica se ni za trenutak nije izmenio. U očima mu se nije mogla videti mržnja, kao ni želja za ubijanjem. Prošle su mnoge godine od kada se poslednji put mašio oružja. U nekim trenucima je i sâm verovao da je sveti čovek, sluga Svevišnjeg.

Karmen Duarte vrisnu. Okrenula se na istu stranu na kojoj je Kastro izašao iz postelje. Prosto je pala iz postelje. To je vođa bande čuo i naglo se okrenuo i podigao revolver. Pucao je bez oklevanja. Metak se zari u dušek na mestu gde je trenutak ranije bila crnokosa lepotica.

– Ti si sin pakla! – promrsi Serano. Melez se odmah okrenu prema njemu i upravi revolver na čoveka koji je u ovom selu bio sveštenik.

Karmen zastade dah. U trenutku je shvatila da je Serano postao drugi čovek. Revolveraš i varalica na kartama su u njemu umrli odavno. Došao je u ovo zabačeno mesto, predstavio se kao sveštenik i to tokom dugih godina i postao. Nije imao oružje uz sebe. A i da jeste, ne bi više mogao da ubije čoveka. Kada je toga postala svesna, Karmen Duarte samo što nije pomerila pameću. Računala je na njegovu pomoć, a sada...

– Sine pakla! – ponovio je Serano i pošao korak bliže Kastru.

Upravo to je bila pomoć koju je sveštenik pružio lepotici. Skrenuo je razbojnikovu pažnju na sebe i pružio joj šansu da preduzme nešto.

– S puta, pope!

Karmen gurnu stolicu preko koje je visio opasač s revolverom i prevrnula ju je nogom. Ustremila se na futrolu iz koje je virila drška revolvera. Kada je metak odjeknuo, upravo je grčevito držala oružje. Pridigla se iz zaklona koji joj je krevet pružao i povukla obarač. Kastrov revolver je još bio u oblačku barutnog dima od metka koji je on ispalio na sveštenika. Krupan čovek je bio odbačen kao perce pored vrata. Desnom rukom je pritiskivao rame, dok mu se krv, penušajući se, slivala između prstiju. Pogled mu je bio upravljen na Karmen. Devojci se za trenutak učinilo da je Serano preklinje pogledom da ne počini ubistvo.

– Kastro! – povikala je lepotica gotovo neprirodnim glasom.

Melez je dejstvovao veoma brzo. Karmen je to i očekivala. Pao je na kolena i podigao revolver. Pucao je ne nišaneći. Prvi metak prozvižda tik uz bedro lepe Karmen, tako da je osetila njegovu vrelinu.

Setila se Mensfilda, dvojice ubijenih službenika, žene i malog deteta, nedužnih žrtava. Setila se da je krenula iz Mensfilda čak ovamo da bi ovog zločinca videla na vešalima. Povukla je obarač. Osetila je snažan trzaj. Pucala je dva puta. Serano koji je stajao uz zid pored vrata odvoji se pola koraka napred i zakorači u sobu. Postavio se na vatrenoj liniji tako da može zaštititi ženu od ovog omraženog zločinca.

– Dobro, dosta! – kazao je muklim drhtavim glasom.

Karmen iskoči ispred kreveta. Sada je pored sveštenika mogla da baci pogled na vođu bande. Ovaj se u tom trenutku okrenuo na leđa. Revolver mu je ispao iz ruke. Krv mu je šibala iz ramena i iz grudi. Karmen ga je pogodila dva puta, ali ni jedan pogodak nije bio smrtonosan.

Kastro je pokušao da ustane. Serano koji je stajao blizu njega priđe i pogodi ga nogom u glavu. Onesvestio ga je. Onda se obratio Karmen – Ti si još uvek najlepša žena koju sam ikada video, Karmen. Da sam još uvek onaj isti čovek od nekada, poljubio bih te i zaprosio. No, ja sam ovde našao mesto koje ni po kakvu cenu ne bih napustio. Ljudi imaju poverenja u mene i vole me. Možeš li to shvatiti?

Karmen Duarte ga je pogledala očiju punih suza. Klimnula je potvrdno glavom i ispustila oružje. Prišla je Seranu obgrlila mu vrat rukama i poljubila ga. Kao što bi sestra poljubila brata.

– Hvala! – kazala je pokazujući na Kastra. – Ja bih ga ubila, oče. Ja sam ista ona kakva sam nekad bila!

Ispred kuće se pojaviše nekoliko stanovnika Forest Hila. Dvojica uđoše u kuću. Samo su na trenutak pogledali poluodevenu Karmen, a onda upravili upitno oči na svog sveštenika.

– Vežite ga i zaključajte sa onom dvojicom u štalu! – naložio je Serano. – Neću da se tim ljudima dogodi nešto. To je stvar suda!

– Ti si znači ostalu dvojicu...

Serano slegnu širokim ramenima.

– „Isključio iz igre" – dopunio je rečenicu. – Obuci se. Holidej je zajedno sa Frejzerom i Ventanom krenuo u brda. Moramo da zvonimo. Brzo do seoskog zvonika!

Ventana se trgnuo kada zaječa crkveno zvono iz Forest Hila. Frejzer zaustavi konja i zagleda se u pravcu sela.

– Šta to treba da znači? – pitao je Ventana.

– Zar zaista želiš to da znaš? – uzvratio je Holidej pitanjem.

– Prokletstvo, zar bih inače pitao?

– Pasji sin Džerald Kastro je obesio popa o uže crkvenog zvona i pustio ga da se na njemu ljulja. Zar nisi slutio da će se to dogoditi?

Ventana opsova žestoko. On nije imao pojma o Kastrovoj nameri da

obesi popa. Ipak, mogao je da zamisli da bi melez to mogao učiniti.

Kada su se približili kritičnom mestu sa kojeg ih je narednik mogao videti, Holidej začu iza leđa škljocanje revolvera.

– Ne znam da li si nam potreban, Holidej – kazao je Teksašanin. Frejzera obli znoj.

– Ne čini tako nešto besmisleno, Valdo. Ovaj pasji sin je jedini razgovarao sa narednikom. Kada budemo prešli ovu oštru krivinu, bićemo na nišanskoj liniji topa.

Valdo Ventana otpljunu. Oklevao je nekoliko trenutaka.

– Skidaj brzo opasač i pusti da padne na zemlju! – naložio je Teksašanin.

– Izvuci i „vinčesterku" iz futrole, pa i nju pusti da padne na zemlju.

Holidej je s tim računao. No, kao da je oklevao.

– Znači li to da si ti prvi iz Teksasa na čiju reč se ne može osloniti? – upitao je Ventanu.

Teksašanin razvuče lice u ružnu grimasu tako da je veoma malo ličio na ljudsko biće.

– Hoću samo da idem na sigurno! – kazao je. – Ko zna šta ste se ti i onaj prokleti Irac dogovorili.

Holidej otkači opasač i pusti ga da sa revolverom zajedno padne na zemlju. Posle toga izvadi „vinčesterku" iz futrole i pusti je da tresne o golo kamenje.

– Jahaćeš ispred nas, Holidej!

Džordžijanac bez primedbe potera svog konja. Prestigao je Frejzera i ironično mu se iscerio. To je donekle iazvalo ubicu spremnog da odmah potegne oružje. Međutim, nije hteo to da uradi na golorukog čoveka. Prolazeći pored Frejzera, došapnuo je – Ko zna, možda Teksašanin hoće da se dočepa svega sâm?

Ostalo je još malo do udoljice koja se sada mogla videti, kao uostalom i cev topa. Od narednika Meknila nije bilo ni traga. To, uostalom, Holidej nije ni očekivao. Da je bio tamo, značilo bi da Irac nije imao poverenja u Holideja. I to bi bilo izuzetno loše! No, srećom, Irac je ne samo čuo crkvena zvona iz Forest Hila, nego i shvatio njihovu poruku, pa se na vreme povukao i pripremio za odlučujuću borbu.

– Ne vidim ga! – kazao je Ventana uznemiren. – Pozovi ga!

– Hej, naredniče! – vikao je Holidej držeći ruke iznad glave kako bi Meknil na prvi pogled mogao da zaključi da je bez oružja, da su mu ga oduzeli.

Odgovora nije bilo, samo je teško kamenje vraćalo višestruko poziv.

– Šta sad? – pitao je Holidej. – Da jašem dalje ili ćemo se vratiti?

– Idiote! – opsova Teksašanin. – Ako hoće da nas poubija, može to učiniti sada ili kada se budemo vraćali. Zovi ga još jednom, možda spava!

– Hej, naredniče! – pozvao je Holidej još jednom. Odgovora opet nije bilo.

– Rekao sam vam da su ga meci žestoko zakačili – objašnjavao je Holidej. – Možda je u međuvremenu otputovao u večna lovišta. No to možemo

utvrditi tek kada stignemo u udoljicu i pretražimo okolinu.

– Kreni napred i ne zaboravi da ćeš ti prvi „gristi kamen" ako nešto iskrsne. Nadam se da ti je to jasno, Holideje!

Džordžijanac je je nastavio put razmišljajući grčevito. Meknil nije mogao da dopusti sebi da sâm preduzme ništo. Nije znao šta se u međuvremenu odigralo dole u Forest Hilu. A time da isključi ovu dvojicu razbojnika iz igre, još ništa nije postignuto. Sigurno je Irac nešto pripremio čime je odluku prepustio Holideju. Razmišljajući tako, oblivao ga je znoj. Dlanovi su mu bili vlažni. Cevi topa, tog ubitačnog oružja, sve su se jasnije videli.

– Zovi ga još jednom – zahtevao je Ventana žustro. Holidej je poslušao, ali je rezultat bio isti. Bez odgovora!

Prošlo je četiri minuta, a onda je Holidej stigao do ivice udoline. Sve je izgledalo isto kao i pri prvom dolasku ovamo. Samo se narednik Meknil sa svojim ranjenim vojnikom povukao. Top je stajao na istom mestu sa ubačenom municijom, a oko topa su bili sanduci s oružjem i s municijom. Bili su zatvoreni. Već u ovom času je Holidej bio uveren da je Irac sâm sklonio plen na koji su razbojnici bacili oko. To bi značilo da je od trenutka kada se zvono u Forest Hilu oglasilo, stari narednik radio kao mazga.

Otprilike u sredini udoljice nalazila se korpa, a tačno ispred nje šipka dinamita. Četiri koraka dalje, na ivici same udoljice koju su sačinjavali teški blokovi kamena, ležala je crvena košulja. Privlačila je Holidejov pogled gotovo magično. Pošto je nekoliko trenutaka netremice posmatrao košulju, zapazio je na jednom mestu izbočinu koja je imala oblik revolvera. Nije oklevao, pogledao je gore u pravcu stenovitih brda gde su se povukli Irac i njegov ranjeni vojnik. Tim pogledom je dao naredniku znak da je shvatio poruku.

– Narednika nema, a sve stoji tu razbacano!

Kliznuo je s konja i ubo ga tako žestoko da je izbezumljena životinja potrčala bezglavo nizbrdo, istim putem kojim je i došla.

– Prokleta životinja!?– kleo je Holidej veoma uverljivo.

Ventana se nasmeja meketavo. I on i Frejzer su sjahali s konja. Uvučenih ramena i sa uperenim oružjem, lagano su se približavali. Holidej je prekoračio prirodnu, kamenu barijeru i kao prvi stupio u udoljicu. Teksašanin i njegov prijatelj su ga sledili. Ostali su da stoje i oprezno gledali oko sebe.

– Izgleda vraški kao da je narednik ispario – zaključio je Frejzer.

Holidej je još uvek držao ruke iza glave. Ispod oka je posmatrao Ventanu koji je prišao topu i ispitivao ga.

– Ova opaka stvar funkcioniše kako izgleda – kazao je i kao dokaz ispalio jedan rafal.

Frejzer se trgnu. Pogled mu je lutao preko korpi i sanduka razbacanih oko topa. Izdvojeno, sasvim desno stajao je jedan drugačije sačinjen sanduk za koji se moglo pretpostaviti da sadrži

zlato i novac na koje su se razbojnici okomili.

– Proveri! – zahtevao je Ventana očigledno uzbuđen. – Prokletstvo, razvali okov i katanac! – naredio je Teksašanin. – Hoću da znam koliko sam bogat.

Frejzer je izvukao nož, uvukao ga između poklopca i donjeg dela sanduka, koristeći sečivo kao oruđe za obijanje.

Holidej se lagano udaljavao u pravcu gde se nalazila košulja. Činio je to krajnje neupadljivo. Što se više približavao košulji, sve se više uveravao da ona krije dragoceno i sigurno spasonosno oružje.

Poklopac na sanduku se podiže uz tresak. Ventana koji se nalazio uz top prope se na prste da bi video.

– Prokletstvo, prazan je! – uzviknu Frejzer. – Verovatno je pasji sin natovaren bogatstvom uhvatio maglu.

– Pregledaj sledeći sanduk! – naredi Teksašanin i obrisa oznojeno čelo.

Ćelavi ubica sede na zemlju uz sledeći sanduk.

– Ako i ovaj bude prazan, Holidej, onda je s tobom gotovo!

– Slušaj, čoveče, pa to ne može biti moja krivica... – rekao je oprezno Holidej, čija je sva pažnja bila usmerena na to da se domogne crvene košulje, to jest onog što je košulja krila. Korak ispred nje namerno se sapleo i pao preko crvenog dela odeće. Osetio je kako mu oružje žulja rebra. Prigušio je psovku i okrenuo se prema Ventani. Teksašanin je upravo okretao cevi topa. Još uvek nije ciljao na Holideja. Međutim, bilo je to stvar minuta, možda i sekundi.

Sanduk koji je kao sledeći obijao Frejzer, bio je takođe prazan. Džordžijanac je to i znao. Sada, u ovom delu sekunde, dok cevi topa nisu još bile usmerene na njega, Holidej je morao da reaguje. Desnica mu kliznu ispod crvene košulje. Ščepao je oružje i poskočio. Pucao je na Ventanu, ali ga nije pogodio. Instinktivno se Ventana okrenuo na stranu i zgrčio prst na obaraču ubojitog automatskog oružja. Oružje je počelo da poskakuje, ali meta još nije bila na pravi način napadnuta. Još Ventana nije gospodario topom. To je bio vraški kratak predah za Holideja. On se izdigao iznad tla. Skočio je preko prirodne kamene barijere koja je okruživala udoljicu. Leđima je bio oslonjen o gornje kamenje.

Ventana je nastavio da puca. U međuvremenu je uspeo da savlada ovo automatsko oružje i upravlja njime kako je hteo. Holidej nije imao izbora, ugrožen žestokom kanonadom topa, podigao je revolver do kojeg se domogao. Bilo je nemoguće u kratkom roku isključiti oba razbojnika – Ventanu i Frejzera. Postojao je samo jedan put, jedan način da se to učini. On je, međutim bio do te mere rizičan da Holidej nije smeo zanemariti mogućnost da i sâm pritom odleti u pakao.

Džordžijanac se okrenu na stranu. Kliznuo je sa stena, odnosno, prirodne kamene ograde i tako se našao ne samo van udoljice nego i zaklonjen.

Tek tada je zgrčio kažiprst i pucao na korpu koju je iskusni vojnik Meknil, obeležio je jednom patronom dinamita da bi Holideju stavio do znanja šta se nalazi u korpi. Pucao je bez oklevanja umesto na žive mete, u korpu. Užasna eksplozija protresla je vazduh. Komadi kamena oko njega leteli su kao džinovski projektili. Refleksnom kretnjom je Holidej zaklonio glavu pokrivši je šakama. Uprkos tome, u sledećem trenutku dobio je tako žestok udarac da je izgubio svest.

Narednik Meknil stajao je kraj postelje u trenutku kada se Holidej upravo probudio. Držao je u ruci flašu viskija i pružio je bolesniku.

– Cveće nisam mogao da nađem – rekao je cereći se. – Bože moj, posle eksplozije i požara mislio sam da si i sebe samog poslao u „večna lovišta".

Holideju se sećanje vraćalo prilično lagano, ali se setio šta se dogodilo. Poslednjim očajničkim pucnjem pogodio je korpu u koju je Meknil smestio šipke dinamita.

– Žao mi je onih momaka – kazao je riđokosi Irac – Ja sam u stvari želeo da ih vidim obešene.

– Imaš tačno pet sekundi vremena da nestaneš, naredniče – čuo je nečiji ženstven, mada veoma odlučan glas. – Ako baš budeš uprkos upozorenju i dalje opterećivao teško ranjenog čoveka, tvoje rezerve viskija naći će se iza ključa i katanca.

– Proklete žene – promrsi Meknil. Izašao je u hodnik i krenuo prema izlazu hramajući upadljivo. Holidej ugleda lepu Karmen. Bio je to prizor koji bi i mrtvog digao iz postelje. No pre nego što je to uspeo, kraj Holidejove postelje se stvorila crnokosa lepotica i gurnula ga nazad i naterala da se zavali u jastuke.

– Nešto sa tvojom glavom nije baš u redu. Lekar smatra da treba da ostaneš u postelji najmanje dva dana.

Nagnula se nad njega, a crvena bluza se lelujala ispred njegovih očiju razdvajajući se kao zavesa i prikazujući čvrste, bujne grudi. Osećao je i njene sočne usne na svojim.

– Dva dana, Holidej! – ponovila je Karmen Duarte. – Nikakvog naprezanja. Ne smeš da se pokrećeš.

– To je sigurno loša vest. Međutim, da li bi hteo da čuješ i onu dobru?

– Naravno! – uzvrati zbunjeno Holidej.

– Ona dva razbojnika iz planina su se povukla. Umakli su! Kastro sa još dvojicom koji su ostali u Forest Hilu, nalaze se zaključani i vezani u jednom svinjcu. Za oko četiri dana stići će vojnici iz Fort Vorta, a ona dva dana mirovanja koje ti je lekar propisao, upravo su istekla, Holidej!

Pokrila ga je svojim toplim telom.

– Četiri dana! – šaputala mu je Karmen Duarte na uho. – Posle toga će se naši putevi razići, ali me ti nikada nećeš zaboraviti, Holidej!

KRAJ

MARKETPRINT

Poštarina uključena u cenu!

Detaljnije informacije:

telefon: 021 443 400
telefaks: 021 6331 067
mail: mprint@neobee.net

21000 Novi Sad
Đorđa Zličića 34

ISSN 0353-0000
00452
9 770353 000002